

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΝΕΑ ΖΩΗ** ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιερέως ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Ήρωατικῶς Δρχ. 30

Ἀμερικῆς Δολ. 1

«Τὸ γράμμα ἀποκρίνεται, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)»

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» εὐχεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς νῦν σκῆπῃ αὐτοῦς ὁ Θεὸς, δωροῦμενος αὐτοῖς πᾶν ἀγαθόν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος» Λουκ. α' 11

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώστα, ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου γεγονότος, τοῦ ὁποῦν τὴν εἰδήσιν ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας ἔφασκεν «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος». Μὴ νομίσης ὁμως οὐ πρὸς αὐτοὺς καὶ μόνοις ἐλέχθη ἡ χαρμόσυτος εἰδήσις αὕτη. Τὸ «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ», κηρύσσεται διὰ φωνῆς, ἡ ὁποία δὴν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς διατρέχουσα, καλεῖ τοὺς κατοίκους αὐτῆς νὰ πιστεύσωσι οὐ ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος δι' αὐτὴν καὶ μόνοις αὕτη δύναται νὰ σωθῇ. Ναι, ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ σου καὶ ὁ Σωτὴρ μου. Ἄν εἴμεθα δυνατοὶ, καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὴν, τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν ἀπεύδομεν νὰ «ἐβίλωμεν ἕως Βεθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν».

Τὰ Χριστούγεννα δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν οὔτε μὲ γυλοπούλες, οὔτε μὲ ρετσίνα, οὔτε μὲ τράπολες. Τὰ Χριστούγεννα ἐορτάζονται ἐάν δοξάσωμεν τὸν Θεὸν διότι ἐγεννήθη ἡμῖν Σωτὴρ, ὃν ἀποφασίζομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν ὡς τοιοῦτον.

Τι τὸ ὄφελος ἐάν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς, μέτομεν δὲ ἀκόμη ἀυστανόητοι; Πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡμποροῦμεν νὰ ψάλλωμεν τὸ « Ἡ

Γέννησίς Σου Χριστέ...ἀνέτειλε τὸ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως»:

Χριστοῦγεννα θὰ πῇ γνωριμια μὲ τὸν Χριστὸν, ἡ ὁποία ἀποκρίνεται διὰ τῆς μελέτης τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ μὴ γνωρίζων τὸν Χριστὸν δὲν ἡμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίαςιν τὴν ὁποίαν φέρει τὸ ἀκουσμά. «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ**»

Εἶθε ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ παραζάλῃ καὶ ἀπελπισίᾳ τῆς, ἐν τῇ δαπάνῃ τοῦ ἰδρωτός καὶ τοῦ αἵματος τῆς, δι' ἐξοπλισμοῦς, ἵνα κατασπαράξῃ δι' αὐτῶν ἰδὲ σάρκας τῆς, ἐνωμισθῇ τὴν χαρμόσυνον εἰδησίαν· ὅτι ἐγεννήθη αὐτῇ Σωτὴρ καὶ ἐγκαταλείπουσα τὰ φονικά ὄργανα τοῦ πολέμου, σωθῇ καὶ ἐνυχρήσῃ ἀκολουθοῦσα τὸν γεννηθέντα Σωτὴρα τῆς.

»ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΣΩΤΗΡΙΩ ΕΤΕΙ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Εἰστέλλομεν εἰς τὸ νέον ἔτος καὶ στρέφονται αἱ σκέψεις περὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Τίς τοῦ χρόνου ἡ καλὴ χρῆσις, καὶ δὴ καὶ ὑπερτάτη; Διότι χρῆσις τοῦ χρόνου γίνεται, ἀλλὰ μένει καὶ ἀχρησιμοποίητος γίνεται χρῆσις αὐτοῦ καλὴ, ἀλλὰ γίνεται καὶ κακὴ. Ὑπάρχουσι δὲ βαθμοὶ τῆς καλῆς χρήσεως.

Ἐν τῇ ὄντως ψυχτροφίᾳ καὶ Ἑθνωφελῇ «Νέᾳ Ζωῇ» θὰ διατυπώσωμεν, δι' ὀλίγων, χόριν τῶν σπουδαίων ἀναγνωστῶν τῆς τὴν ὑπερτάτην χρῆσιν τοῦ χρόνου.

Καὶ φέρε ἐξετάσωμεν πρῶτον τί εἶναι χρόνος:

Ὁ χρόνος ἐπὶ τοῦ γεγονότος περικυβεῖται, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰ "Οντος, ὅπου αἰωνιότης. Ἡ αἰωνιότης τὸ ἀγαλλοκίον καὶ ἀμετάβλητον τῆς καταστάσεως συνεισάγει τῆς καταστάσεως τοῦ αἰ "Οντος. Ὁ Χρόνος τὸ ἀλλοιωτὸν καὶ εὐμετέβλητον τῶν γινομένων συνεισάγει. Διὰ τοῦτο ἡ αἰωνιότης οὔτε ἀρχὴν, οὔτε τέλος ἔχει· ὁ δὲ χρόνος ἔχει καὶ ἀρχὴν, ἔχει καὶ τέλος. Καὶ ἀρχὴν μὲν ἔχει τὴν ἀρχὴν τοῦ γίνεσθαι, τέλος τὲ τὸ ἀπογίνεσθαι. Ὅθεν ὁ χρόνος εἶνε ἡ διάρκεια τοῦ γεγονότος, καθ' ἣν τὸ γεγονός γίνεται καὶ ἀπέρχεται. Διακρίνεται δὲ ὁ χρόνος εἰς παρελθόν καὶ εἰς παρόν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ὡς ἐγένετο τὸ γινόμενον; Ἰδοὺ τὸ παρελθόν αὐτοῦ. Ὡς ὑπάρχει ἤδη; Εἶνε τὸ παρόν αὐτοῦ. Τί ἔχει νὰ γίνῃ μετὰ τοῦτο; Τοῦτο τὸ μέλλον. Εἰς προδιορισμὸν δὲ τῶν γεγονότων διαιρεῖται ὁ χρόνος εἰς τμήματα, καὶ τὰ συμβάντα ἐν αὐτοῖς ταξιθετοῦνται. Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἓν τμήμα χρόνου εὐρίσκεται, τὸ ὅποion τμήμα περιέχει τὰ μικρότερα αὐτοῦ τμήματα τῆς ὑποδιαίρεσεως, τὰ ἔτη, τοὺς μῆνας κ.τ.λ. Τὸ τμήμα τοῦτο τῆς διαρκείας τοῦ ἐπὶ γῆς ἐφημέρου βίου ἡμῶν, λέγεται χρόνος τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἀρχὴ τοῦ χρόνου τούτου εἶνε ἡ γέν-

νησις ἡμῶν, καὶ τέλος ὁ θεοδικαιώματος καὶ ἀνέκρευκτος θάνατος· μεταξύ δὲ εὐρίσκονται αἱ ὑποδιαίρεσεις τοῦ χρόνου, τὰ ἔτη κ. τ. λ.

Ἐν νέον ἔτος τῆς ἐπικήρου ζωῆς ἡμῶν ἀνοίγει ἤδη πρὸ ἡμῶν. Μία σήμερον ἡμέρα εἶνε τὸ παρὸν. Αἱ λοιπαὶ τριακόσιαι ἐξήκοντα πάντα εἶνε τὸ μέλλον τοῦ ἔτους τούτου τῆς προσκείμενου παρούσης ζωῆς ἡμῶν. Πῶς θὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐτὸ; Τὶ ποιοῦντες ἐπωφελῶς τοῦτο θὰ διανύσωμεν; Τίς ἡ καλὴ ἢ ὑπερτάτη αὐτοῦ χρῆσις;

Αἱ ἐργασίαι ἡμῶν διακρίνονται εἰς πνευματικὰς, ἀλλ' ἢ ἀδιέφορτος καὶ ἀείζων ψυχὴ παραιοὶ διὰ τοῦ πνεύματος αὐτῆς, καὶ εἰς σωματικὰς, αἱ αὕτη ἐργάζεται διὰ τοῦ φύσει φθορτοῦ καὶ θνητοῦ σώματος αὐτῆς. Πᾶσα δὲ ἐργασία ἡμῶν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ χάριν σκοποῦ τινος γίνεται. Ὑπάρχουσι δὲ πολλοὶ σκοποί, δι' οὓς ἐνεργούμεν καὶ κινούμεθα. Εἰς δὲ εἶνε ὁ τελικὸς σκοπὸς χάριν τοῦ ὁποῦ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τῶν πάντων καὶ Πρωτόταρχου Θεοῦ ἐποιήθημεν. Ὅταν οἱ διάμεσοι σκοποὶ πάντες ἀποβλέπωσιν εἰς τὸν ἕνα τελικὸν σκοπὸν, ὅταν γίνωνται πᾶσαι αἱ ἐργασίαι ἡμῶν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, τότε εἶναι ἡ καλλίστη, ἡ ὑπερτάτη, τοῦ χρόνου χρῆσις, ἥτις γινομένη κατὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος, ἐπωφελῶς τοῦτο χρησιμοποιεῖται. Ἀλλὰ τίς ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ζωῆς ἡμῶν τῆς ἐπιγείου; Καὶ πῶς αἱ ἐνεργεῖαι ἡμῶν ἐπιτυγχάνουσιν αὐτοῦ;

Ἀς ἐξηγηθῇ, πλείον ἢ ἅπαρ ἐν τῇ λίξ μοι ἀγαπητῇ «Νέα Ζωή», εἰς τὰς ἐπὶ ὅλην διαίτην ἀναγραφόμενας ἐν αὐτῇ διατριβάς μου, καὶ ἡ ψυχολογικὴ μελέτη τῶν ἀπείρων ἐφέσεων τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ θεοῦ λόγου τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν καταδεικνύει, ὅτι δηλαδὴ ὁ προορισμὸς ἡμῶν, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ἐπιζητούμενος τελικὸς σκοπὸς, εἶνε, νὰ γένωμεν **Εἰκόνας καὶ Ὁμοιωμάτα Θεοῦ**, ἢτοι **Θεοὶ** (—κατὰ χάριν ἀείποτε—). Εἰς τὸν ὕψιστον καὶ μέγαν καὶ ὄντως μακάριον τοῦτον σκοπὸν ἀποβλέπων ὁ Ἀπειράγαθος Θεὸς ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔθετο. Εἰς τὸ τέλος λοιπὸν τοῦτο τὸ θεῖον καὶ ἡμεῖς ἀποβλέποντες κατὰ τὴν ἐν τῷ βέοντι κόσμῳ τούτῳ ζωὴν ἡμῶν καὶ ἐνεργεῖαν ποιοῦμεν τὴν πνευπερτάτην χρῆσιν τοῦ χρόνου εἰς κατόρθωσιν τοῦ πνευπερὶψίστου θεοκράντου προορισμοῦ ἡμῶν. Ἀλλὰ τίς ἱκανὸς εἰς τοῦτο;

«Πάντες ἐξέκλινον, ἅμα ἡχρειώθησαν». Διὰ τοῦτο ὁ ἁγίος καὶ προάναρχος Υἱὸς καὶ πανάγιος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξ' ἀκροτάτης φιλάνθρωπίας καὶ ἐξ ὑπεραγάτου καὶ παναπειροῦ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο ἄνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς τῆς τελειότητος βουλῆς τοῦ Θεοῦ, τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ποιήσεως ἡμῶν, ἵνα εὐπὸς καὶ ὑπεργραμμὸς ἡμῖν γένηται, χειραγωγὸς καὶ ὁδηγὸς εἰς τὴν κατόρθωσιν τοῦ πνευπερμεγίστου προορισμοῦ ἡμῶν. Τοῦτον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατὴρ οὐρανῶθεν συνιστῶν καὶ ὑποδεικνύων ἡμῖν ἔλεγεν ἐν Ἰερδάνῃ μετὰ τὴν βάπτισιν καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὴν μεταμάρτυριν· «Ὁυτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἡρόδωκα Αὐτοῦ ἀκούετε» Ἰδοὺ λέγει ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐγένετο Υἱὸς ἀνθρώπου, ἵνα γέννησθε ὑμεῖς υἱοὶ Θεοῦ. Ἀπεφάσισα δι' Αὐτοῦ νὰ μεταδώσω εἰς ἡμᾶς πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς **Θεώσεως ὑμῶν. Αὐτοῦ ἀκούετε**. Ἀναγνώρισις λοιπὸν τοῦ παγκάλου καὶ παντέχνου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣτοι πίστις εἰς Χριστὸν καὶ ὑπακοὴ τελεία εἰς Αὐτὸν, ἰδοὺ ἡ κατόρθωσις τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ ἡμῶν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς—κατὰ χάριν—Θεώσεως ἡμῶν. Ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν Πανάγαθον Θεάνθρωπον Χριστὸν, αὐτὴ ρυθμίζει πᾶσας τὰς ἐνεργείας ἡμῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ποιήσεως ὑμῶν.

Οὔτε πίστις ἀνευ ὑπακοῆς, οὔτε ὑπακοὴ ἀνευ πίστεως ἀλλ' ὁρθὴ πίστις καὶ τελεία

ὕπακοή κατ'εὐθύναι εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν καὶ ποιεῖται τῆς ὑπερτάτης τοῦ Χρόνου χρῆσιν, τὴν ὁποῖαν ὁλοκαρδίως καὶ ὁλοφύχως εὐχόμεαι πᾶσι τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς τῆς ὄντως ψυχοφελούς καὶ κοινωφελούς «Νέας Ζωῆς».

Σέρβια τῇ 1—1—1931

Δτὼρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

(Ἱατρός)

S. M. HAUGHTON

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΩΤΗΡ ΔΙΑ ΣΕ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

16ον) 'Ο Χριστὸς πότε σώζει: !! Καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς. Ἡ θύρα τοῦ ἔλδους εἶνε εὐρέως ἀνοικτὴ ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἄναριθμητον πλῆθος ἀνθρώπων εἰσῆλθον δι' αὐτῆς, καὶ χιλιάδες βιάζουσιν αὐτὴν νὰ εἰσέλθωσι. Εἰσθε εὐπρόσδεκτοι νὰ ἐλθῃτε, εἰσθε προσκεκλημένοι νὰ εἰσέλθῃτε.

Μίας πτωχῆς χήρας ἡ θυγάτηρ ἀκολουθήσασα τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας, μίαν ἡμέραν ἐγκατέλιπε τὴν οἰκογενειακὴν στέγην. Θερμαὶ καὶ πλήρεις πίστιως προσευχαί ἦσαν ἡ μόνη διέξοδος τῆς πτωχῆς μητρὸς· ἀλλὰ δὲν προσηύχето εἰς μάτην. Ὁ ἀκούων τὴν φωνὴν τῶν τεθλιμμένων, ἤκουσε καὶ τὴν φωνὴν τῆς πτωχῆς χήρας. Μετανοήσασα διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῆς καὶ ἀνυπόμονος νὰ ἀνακηρύξῃ τὴν εἰρήνην, τῆς ὁποίας τώρα ἦτο ξένη, ἀργὰ τὴν νύκτα ἡ θυγάτηρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἐπλησίαζε τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐξεπλάγη ὅταν εὔρε τὴν θύραν ἀνοικτὴν. «Οὐδέποτε τέτανον μου εἶπεν ἡ μήτηρ, «ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγκατελίπετε τὴν στέγην, ἐκλείσεν ἡ θύρα, οὔτε τὴν νύκτα οὔτε τὴν ἡμέραν». «Ἐγνώριζον ὅτι μίαν ἡμέραν ἠθέλετε ἐπιστρέψῃ καὶ δὲν ἠθέλον νὰ σὰς κρατήσω ἔξω νὰ περιμένῃτε ἔστω καὶ μίαν στιγμήν μόνον.» Πόσον ἀπλῶς αὐτὴ ἡ μικρὰ ἱστορία θέτει ἐνώπιόν μας τὴν τρυφερὰν ἀγάπην τοῦ Οὐρανοῦ μας Πατρὸς καὶ τὴν ἐτοιμότητα νὰ δεχθῇ πάλιν τοὺς πεπλανημένους! «Διότι σὺ ἐβύριε, εἶσαι ἀγχιθὺς, καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ πολυέλεος εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους σε» (Ψαλμ. στ' 5) Ἀναγνώστα, ἐνθυμηθῇτε ὅτι ὁ Θεὸς θέτει ἐνώπιόν σας θύραν ἀνοικμένην, (Ἀποκ. γ' 8) Εἶνε διάπλατα ἀνοικτὴ ἡμέραν καὶ νύκτα. Δὲν θέλει νὰ μείνητε οὔτε μίαν στιγμήν περιμένοι.

Εἰσέλθετε, ἐλπίζοντες μόνον ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν. Μὴ ἀναβάλλετε, μήπως ἡ ἡμέρα τῆς χάριτος παρέλθῃ καὶ ἡ θύρα τοῦ ἔλδους κλεισθῇ διὰ παντός. Τότε θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

17ον) Ποῦ σώζεις: Ἐν τῇ γῇ ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ· ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἔξωθεν αὐτῆς, καθήμενον ἢ ἱστάμενον, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ ἐκτὸς αὐτῆς, εἰς ὅλας τὰς θέσεις.

καὶ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν. Ὅπουδῆποτε ὑπάρχει ψυχὴ κράζουσα δι' ἔλεος, εἶναι παρὼν νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ σώῃ. **Σώζει τώρα.** Αὐτὸς εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς, ἀκριβῶς ὅπου εὗρίσκεσθε.

Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ μεταβάλλητε τὴν θέσιν σας, οὔτε νὰ προσπαθῆσθε νὰ μεταβάλλητε τὴν κατάστασίν σας, ὥστε νὰ σωθῆτε. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ περιμένετε οὐδὲ ἐν λεπτὸν περισσώτερον· ἀκριβῶς τώρα δεχθῆτε τὸν Θεὸν ὡς ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν Βίβλον τοῦ. Λέγετε ἀπλῶς εἰς τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶσθε καὶ τίνας ἔχετε ἀνάγκην. Ἐμπιστεύητε εἰς Αὐτὸν καὶ ἡ Σωτηρία εἶνε ἰδική σας.

Εἰς ἐν ὥριστον χωρίον, βρεῖται τοῦ Λονδίνου, ἔζη μία πτωχὴ ἀλλὰ εὐσεβοῦς γυνή. Καθὼς καὶ αἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, εἶχε συναντήσῃ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀναριθμητοῦς θλίψεως, ἀλλὰ πάντοτε εἶχεν ἓνα φίλον, ὅστις τὴν ἡγάπα καὶ τὴν ἐβοήθει. Καὶ ὅταν ἠγορέναι καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ, δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ἑξαφικ, οὐδεμία κραυγὴ κινδύνου, διότι ἤδη εἶχε προετοιμασθῇ καὶ δὲν τὴν κατέλαβεν ὁ θάνατος ἔξ ἀπροόπτου.

Καθὼς ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο εἰς τὰ δωμάτιόν τῆς, αἱ ἀκτίνες τοῦ ἐπιπτον ἐπὶ ἐνὸς προσώπου λάμποντος ἀπὸ χαράν. Ἀνεκουφίσθη ἀπὸ τοῦ πόνου μετ' ὕμνους καὶ εὐχαριστίας. Μίαν ἐσπέραν ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς περιοχῆς ἐκείνης ἐκλήθη νὰ τὴν ἴδῃ καὶ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς καταστάσεώς τῆς. «Ὁ ἱατρὸς μοι εἶπεν λέγει ὁ κληρικὸς, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ζήσητε περισσώτερον, καὶ διὰ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένεται ὁ θάνατός σας». «Καλῶς» ἀπήντησεν ἡ γυνή, «εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ ἀναχωρήσω. Δὲν φοβοῦμαι». «Τί; δὲν φοβεῖσθε νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον ἐνὸς Ἀγίου Θεοῦ;» ἠρώτησεν ὁ ἐπισκέπτης. «Ὁχι, εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου», ἀπήντησεν ἡ θνήσκουσα γυνή, «δὲν φοβοῦμαι».

«Τί; δὲν θὰ ἐμρανισθῆτε στὴν ζομένη ἐπὶ τῇ δυνάμεώς σας;» ἐσυνέχισεν ὁ ἐπισκέπτης. «Μάλιστα» προσέθεσε «φοβοῦμαι νὰ παρουσιασθῶ στὴν ζομένη ἐπὶ τῇ δυνάμεώς μου, ἀλλὰ δὲν στηρίζομαι ἐπ' αὐτήν· δὲν φέρω εἰς τὰς χεῖρας μου χρυσόν, μόνον ἀπλῶς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ».

Ὅποια εὐγενὴς μετρυρία, ἐπὶ τῆς παρηγόρου ἐπιρροῆς τῆς Θερησκείας τοῦ Ἰησοῦ! Οὐδέ ἐν τεμάχιον αὐτοδικαιώσεως ἔδω, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἰησοῦς, ὁ θάνατός τοῦ ἢ ἀξία τοῦ. Ἐχετε στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ, ἔχετε ἀπαυθῇ ἐπ' Αὐτὸν διὰ Σωτηρίαν; Προσέχετε εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀγάπης τοῦ· «**Θύρεται τέκνον· συγκεχωρημέναι εἶναι εἰς σὲ αἱ ἁμαρτίαι σου**» (Ματ. θ 2)

«Ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι, ὅστις ἐξαλείψω τὰς παραβάσεις σου ἕνεκεν ἐμοῦ, καὶ δὲν θέλω ἐνθυμηθῇ τὰς ἁμαρτίας σου. (Ἡσαϊ. μγ' 25).

Ὁ Ἰησοῦς καὶ μόνον ὁ Ἰησοῦς δύναται νὰ σώσῃ. «**Καὶ δὲν ὑπάρχει δι' οὐδενὸς ἄλλου ἢ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν δεδόμενον, μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν**» (Πρὸξ. β'. 12). Τινὲς προσπαθοῦσι νὰ σωθῶσι διὰ τῶν νηστειῶν, κανόνων, προσευχῶν, καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀλλὰ ὅλα εἶνε μάταια· ὁ Ἰησοῦς καὶ μόνον ὁ Ἰησοῦς δύναται νὰ σώσῃ.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἑρρίκου Ἡ' ὑπῆρχεν εἰς νεαρὸς φοιτητῆς ὁ ὀνοματι Bilney. Εἶχε θυθισθῇ εἰς μεγάλην μελαγχολίαν, ἐν σχέσει μὲ τὴν ψυχὴν του. Οἱ ἱερεῖς τοῦ εἶχον ὑποδείξῃ νηστείας, προσευχάς, καρδίας καὶ ἄλλας διατάξεις ἀλλὰ ἐγένετο χειρότερος. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο κάτοχος μιᾶς Καινῆς Διαθήκης, καὶ ἐγκλυσθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἤρχισε νὰ μελετᾷ αὐτήν. Καθὼς ἐμελέτα τὸ βιβλίον, ἐφθασεν εἰς τὴν φράσιν «**Ἦσαντος ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἁξίος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς**». Ἐναπέθεσε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ νὰ ἀκεφθῇ ἐπὶ τοῦ ἀναγνωσθέντος ἐδαφίου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπηλθε.

Αὕτῃ ἡ μόνη φράσις, γενομένη δεκτὴ ἐσωτερικῶς, ὡς διδασκαλία καὶ ἀλήθεια παρὰ Θεοῦ ἐχρησιμοποίησε πολὺ τὴν καρδίαν μου, ἐνῶ προηγουμένως εὐρισκόμην εἰς ἀπέλπιτα κατὰστασιν, τῇ; ἐπέφερεν τὴν ποθητὴν εἰρήνην. «Ὅντως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σώζει ἀνεδόησε».

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγινε κήρυξ τῆς «χαρμοσύνου ἀγγελίας» καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὑπέστη πολλὰ μαρτύρια, ὡς πιστὸς μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ.

18ον) Πῶς σώζει; Μὲ ἀγάπην, μὲ τρυφερότητα, χωρὶς ὀνειδισμόν, οὐχὶ ὡς πληρώσας τὸ χρέος, τὸ ὅποτον δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ. Ὅχι, σώζει ἐλευθέρως καὶ ἐντελῶς. Πηγαίνετε εἰς Αὐτόν. Εἶναι παρὰ τὸ πλευρὸν σας, προσμένων νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν καρδίαν σας. «Διότι αὐτὸς ἀρέσκειται αἰς τὸ ἔλεος» (Μικ. ζ' 18—19.) «Προσμένει διὰ νὰ σᾶς ἐλεήσῃ» Ἡσαΐας λ' 18—19) Ἐπεθύμησε τὴν ἐπιστροφὴν σας. Πάντοτε ὁμιλεῖ «ὡς θέλω σὲ ἐγκαταλείπει»;; (Ῥωμ. ια' 8)

Πᾶς τις ἄλλος παρατηρεῖ μὲ ψυχρότητα τὴν ἐπιστροφὴν σας, ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς ὄχι. Δὲν ὑπάρχει δυσπιστία, οὔτε ὑποψία εἰς τὴν καρδίαν Του. Θὰ εἰσθε εὐπρόσδεκτος, θὰ σᾶς δεχθῇ προθύμως. Θὰ δοᾷμῃ διὰ νὰ σᾶς συναντήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐκεῖ θὰ σᾶς δώσῃ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης. Κλίνειτε ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸν σας ἐλεύθερον, διὰ νὰ δεχθῇτε τὴν θερμότητα τῇ; καρδίας Του. Εἰς ἓνα τοιοῦτον δεσμόν μὲ τὸν Ἰησοῦν ὦν, θὰ ἦσθε εὐτυχεῖς.

Ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὅποιοι θέλουσι νὰ σωθῶσι, ἀλλὰ νομίζουν ὅτι θὰ δυνηθῶσι νὰ βελτώσωσι τὸν ἑαυτὸν των, καὶ εἰς τὸ ὕτο ἀγωνίζοντα, κατόπιν νὰ προσέλθωσι εἰς τὸν Χριστόν, τὸν θυνάμενον νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὰς μέχρι σήμερον ἀλλὰ καὶ τὰς μελλούσας ἁμαρτίαι μας.

Ἀγαπητὲ φίλε! μήπως συμβαίνει αὐτὸ εἰς ἐσᾶς;; Δὲν δύνασθε νὰ βελτιώσητε τὸν ἑαυτὸν σας. Ἐὰν θὰ ἠδύνασθε νὰ σώσητε τὸν ἑαυτὸν σας, δὲν θὰ εἶχετε ἀνάγκην τῆρος. Ἀλλὰ δὲν δύνασθε αὐταὶ αἱ ἁμαρτίαι σας καὶ ἡ ἀμηχανία σας σᾶς ὀδηγοῦν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολλωλὸς. Ἐὰν εἰσθε ἀπολλωλὸς, τοῦτο εἶνε ἡ μόνη ἐγγύησις, ἵνα ἐλπίζητε εἰς Αὐτόν διὰ σωτηρίαν. Μερικοὶ ἄλλοι δὲν ἀπολαμβάνουσι τὴν εἰρήνην τὴν ἐν Χριστῷ διότι ἐπιβαρύνουσιν ἑαυτοὺς μὲ θεολογτικὰ καὶ δογματικὰ ὅρους, οἵτινες συντελοῦν εἰς τὴν ἀπάτην καὶ τὴν σύγχυσιν, προσέτι δὲ ἀμφιβάλλουν καὶ ἐὰν ἡ μετάνοιά των εἶνε γνησία—ἐὰν δὲν εἶνε νόμιμος

μᾶλλον, παρὰ εὐαγγελικῇ, — εἴαν ἡ πίστις των δὲν στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς δικαιοσύνης, καὶ εἴαν ὁ φόβος των δὲν εἶναι φόβος δουλείας μᾶλλον, παρὰ υἱϊκός.

Ἀγαπητέ μοι φίλε δὲν ἔχετε οὐδὲν ἀπολύτως νὰ κάμνητε, ἐκ τῶν ποικίλων δορισμῶν, καὶ ποσοπικθειῶν ἐξηγήσεως τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ πολλῶν ἄλλων ζητημάτων. Μόνον τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ, διὰ εἰσεθε πτωχός καὶ ἁμαρτωλός καὶ διὰ ἔχετε ἀνάγκην Σωτήρος, καὶ ὑπάρχει Εἷς, κατάλληλος νὰ σᾶς σώσῃ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἱκενός, πρόθυμος καὶ ἑτοιμός νὰ σᾶς συγχωρήσῃ καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ ἡ χαρμόσυτος αὐτῇ ἀγγελία ἱσταίη παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ σᾶς διὰ νὰ σᾶς ἀνοπαύσῃ, φαιδρύνῃ καὶ σᾶς κατενίσχῃ εὐτυχῇ.

Μίαν ἡμέραν πτωχός τις ὀνόματι Ἰωσήφ, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ ἐκκλησίαν καὶ διὰ πῶτην φοράν ἤκουσεν διὰ ὁ «**Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς**» ἀκόμη καὶ τὸν χειρίστον. Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσῆλθον εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐν ᾧ μετὰ κόπου ἐδάδιζε πρὸς τὴν οἰκίαν του, μετὰ τὸ φρεῖν ἐπὶ τῶν ὧμων του εἶπε καθ' ἑαυτὸν. «**Ἰωσήφ** οὐδέποτε εἶχες ἀκούσῃ τοιαῦτα νέα προηγουμένως, διὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς σὺν καὶ σέ, καὶ εἶνε ἀλήθεια διὰ **πιστὸς εἶνε ὁ λόγος**».

Αὐτὸ ἦτο ὅλον τὸ ἰσχυρόν, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὸν διὰ σωτηρίαν καὶ τὸν θάνατον. Οἱ γείτονές του ἀκούοντες αὐτὸν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μόνον τὴν αὐτὴν φράσιν, καὶ φόβουμένοι, ἐποθέτομεν, ὡς χιλιάδες ἀκόμη κέκνουσι, διὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον πρᾶγμα, τὸ νὰ λάβῃ κανεὶς τελείαν σωτηρίαν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν μόνον, εἶπον εἰς τὸν πτωχὸν Ἰωσήφ. «**Ἀλλὰ τί λέγετε περὶ τῆς καρδίας σας;**» Δὲν ὑπάρχει κανέν τεκμήριον ἀγαθοῦ ἐν αὐτῇ, μηδεμίαν σωτηρίας μεταβολή; Ἐνηγκαλίσθητε μόνον τὸν Ἰησοῦν, διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐστηρίχθητε ἐπ' Αὐτόν;» «**Ὁ Ἰωσήφ ἐγένετο καὶ τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπήντησεν. «Ἄ! ὅχι. Ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔχει νὰ πύμῃ τίποτε. Ὁ Ἰωσήφ δὲ ἔχει τίποτε νὰ εἴπῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἢ διὰ εἶνε ὁ πρῶτος τῶν ἁμαρτωλῶν. «**Ἐκίστος δὲ ὁ λόγος ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς**».** Διὰ τοιούτων Ἰωσήφ, κατόπιν τούτων νὰ μὴ σωθῇ;»

Μεκάριος ὁ ἀνθρώπος ὅστις, εὖρει τὴν εὐευχίαν ἐν Αὐτῷ καὶ μεκάριος ἐπίσης, ὁ μὴ ἐπιζητῶν καὶ δεχόμενος ἀνάγκυσιν, παρ' οὐδεὶς ἄλλου, ἢ μὴ μόνον παρὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Διὰ τῆς πίστεως δὲν ἀποτάζομεν τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἀπλῶς εἰσερχόμεθα εἰς αὐτήν, εἶνε ὁ ἀνοικτός ὀφθαλμός ὅστις μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ φῶς. Διὰ τῆς πίστεως ἀποβλέπομεν εἰς τὸν Σωτῆρα διὰ νὰ μᾶς ἀνοπαύσῃ.

Ἀποβλέποντες πρὸς τὸν Ἰησοῦν τὸν αἵροντα τὰς ἁμαρτίας μας, πληρούμεθα εἰρήνης, χαρᾶς, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης.

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα μὴ ἀνησύχει διὰ τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας σας ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος. Ἐὰν αἰσθῆσθε τὸν ἑαυτὸν σας ἁμαρτωλὸν καὶ ἔχετε ἀνάγκην ἐλέους ὑπάρχει χαρμόσυτος ἀγγελία διὰ σᾶς.

«Ὁ Χριστὸς ἦλθεν διὰ νὰ σᾶς σώσῃ». Δὲν εἶνε νέον αὐτὸ; Τί ἄλλο περισσότερον θέλετε; Ἐὰν πστεύσῃτε ἀπλῶς εἰς τοῦτο τὸ γεγονός, ὁλόκληρος ὁ οὐρανὸς θέλει εἰσελθῇ εἰς τὴν καρδίαν σας. Ὡ!! ἡ στενότης, ἡ μεγαλοδωρία, ἡ ἀπλότης τῆς χάριτος αὐτῆς!!! Οὐδεὶς ἀποκλείεται ὥστε νὰ εἶναι μέτοχος αὐτῆς· ἐπίσης οὐδεὶς ἐμποδίζει οὐδέν, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐμποδίζοντες ἐκυτοῦς. Εἶναι εἰς τὴν διὰθυσιν ὧλων, πρὸς χρῆσιν ὧλων, ἐλευθέρᾳ δι' ὧλους· καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ λάβῃ τις αὐτὴν, εἶνε ὁ ἐξῆς. «**Εἰς ἐμὲ ἐμβλέψατε καὶ σωθήτε**». «**Ἀκούσατε καὶ ἡ ψυχὴ σας θέλει ζῆσει**».

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα· ὀλίγας λέξεις ἀλόμῃ. Θέλετε νὰ σῶθῃτε ;;

Πρέπει νὰ σωθῇτε τὸ ταχύτερον. Ἡ ἡμέρα τῆς χάριτος θὰ λήξῃ. Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου δὲν θὰ παραμείνῃ πάντοτε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Θεὸς σᾶς περιμένει· Θέλετε νὰ σωθῇτε;; Νομίζω ναί. Πολλοὶ ἔχουσι προσευχηθῇ ὥστε νὰ θελήτῃ. Ὁ Θεὸς σᾶς προσκάλει· Ὁ Ἄδης σᾶς ἐπαπειλεῖ, πρέπει νὰ σπεύσῃτε

«**Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς**» (Α. Τιμοθ. α'. 15).

«**Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι εἰς ἐσᾶς χαρὰν μεγάλην... διότι... ἔγεννηθῇ εἰς ἐσᾶς... Σωτὴρ, ὅστις εἷς ὁ Χριστὸς Κύριος**» (Λουκ. 610-11)

«**Ἡμεῖς ἠκούσαμεν, καὶ γνωρίζομεν ὅτι οὗτος εἶναι ἀληθῶς ὁ ΣΩΤΗΡ τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς**» (Ἰωάν. δ' 42)

«**Καὶ ἡμεῖς εἴδομεν καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου**» (Α. Ἰωάν. δ' 14).

«**Ὡς ἡμεῖς θέλομεν ἐκφύγε ἔάν ἀμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν;**» (Εβρ. 6' 3)

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Γ. Ἀθήνα

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΕΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ;

Ἡ Ἐκκλησία λέγεται καὶ εἶνε ἡ Νύμφη τοῦ Νυμφίου τῆς Ἰησοῦ, ἡ δὲ σχέσις αὐτῆς εἶνε ἀδιάλειπτος ἀγάπη καὶ ἡ γέννησις, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται εἰς τὴν Γῆν, πνευματικῶν τέκνων. Ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν ἄνθρωποι ἀναγεννηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν δὲ ἀρχὴν αὐτῆς εὐρίσκομεν εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον καὶ εὐλογημένον ὄμιλον τῶν 120 προσώπων ἅτινα ἐνεδύθησαν δύναμιν ἐξ ὕψους ἐν τῷ ὑπερώῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἐν οἷς καὶ οἱ 12 Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἐγνώρισαν πρῶτον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαρτήευσαν παρ' Αὐτῷ ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη καὶ κατόπιν ἠξιώθησαν τῆς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναγεννήσεως.

Παρατηρούμεν ὅτι ἐφ' ὅσον Πνεῦμα Ἅγιον δὲν ὑπάρχει, εὐρίσκεται ὁ Ἰησοῦς ἀναμεταξύ των ὡς διδάσκαλος, καὶ εὐθὺς ὡς τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέρχεται ἐπ' αὐτούς, ὁ Ἰησοῦς ἀναλαμβάνεται καὶ δὲν εὐρίσκεται ὁρατῶς μαζὺ των, ἀλλ' ἀοράτως. Ἐπ' αὐτῆς τῆς διπλῆς γνωριμίας καὶ συναντήσεως μὲ τὸν Ἰησοῦν θέλομεν ἀσχοληθῆ ἐπ' ὀλίγον πρὸς καθοδήγησιν καὶ ὠφέλειαν τῶν πιστῶν καὶ μάλιστα τῶν ὑπὸ ἀναγέννησιν τοιούτων.

Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει ἀπὸ τὸν κόσμον 12 μαθητάς, καὶ ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν ὡς **Μεσίαν**, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλήρου τῆς ἐποχῆς των, ὁ ὁποῖος κλήρος τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀναμενόμενου Μεσίου καθώριζε κατὰ τὸ ἴδιον ἀνθρώπινον σαρκικὸν φρόνημα, δηλαδὴ ἤθελε τὸν Μεσίαν διάδοχον τοῦ Δαβὶδ, νὰ διδάξῃ τὴν περὶ Θεοῦ ἀλήθειαν ἀλλὰ συγχρόνως ν' ἀναστηλώσῃ καὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον τοῦ Δαβὶδ καὶ νὰ δοξασθῇ ὁ Ἰουδαϊσμός ὑποδουλώων τοὺς κύκλῳ ἐθνικοὺς λαοὺς. Οἱ Μαθηταὶ ἐκπλήσσονται μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ μένουσιν παρ' Αὐτοῦ, διότι ἡ καρδιά των πυρπολεῖται, ὡς αἰεὶ ὁμιλεῖ ὁ Ἰησοῦς διότι **«οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος οὕτω καθὼς οὗτος ὁ ἄνθρωπος»** (Ἰω. ζ' 56). Οὕτως ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησεν τοὺς Μαθητάς του μήπως αὐτοὶ θέλουν νὰ τὸν ἐγκαταλείβουν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ τὸν ἀρξάναν κάποτε λόγῳ τοῦ καινοφανοῦς τῆς διδασκαλίας Του, ὁ Σίμων Πέτρος ἀπεκρίνατο **«Κύριε πρὸς τίνα θέλομεν ὑπάγει; Λόγους ζωῆς αἰωνίου ἔχεις»** (Ἰω. 6, 68.)

Εἰς τὴν πρώτην ταύτην γνωριμίαν τῶν Μαθητῶν, τὴν τριετῇ μὲ τὸν Ἰησοῦν παρατηρούμεν ἀκόμη ὅτι οἱ Μαθηταὶ διατηροῦν τὴν ἀυτοτελείαν των, σκέπτονται καὶ αὐτοὶ καὶ θέτουν ὑπὸ κρίσιν τὸν γλυκύν Διδάσκαλον π. χ. εἰς τὴν κά-ωθι σηκῆν ἀναγινώσκωμεν: **«Καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη αὐτοὺς ὅτι πρέπει ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονηθῇ ἀπὸ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ νὰ θανατωθῇ καὶ μετὰ τριῆς ἡμέρας νὰ ἀναστηθῇ... Καὶ παραλαβὼν Αὐτὸν ὁ Πέτρος κατ' ἑδί-αν, ἤρχισε νὰ ἐπιτεμᾷ Αὐτὸν λέγων, γενοῦ ἔλεος εἰς Σε αὐτὸν Κύριε, δὲν θέλει γείνει τοῦτο εἰς Σε»** [Μάρκος γ' 31—32 καὶ Ματθαίου ις', 21—22)

Ὡσαύτως ἀναγινώσκωμεν εἰς τοὺς Εὐαγγελιστάς ὅτι ἐνῷ ἀνέβαινον εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ἤρξατο νὰ λέγῃ πρὸς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς Αὐτὸν ἀπὸ τὸ Συνέδριον καὶ τὸν Πιλάτον ὁ Ἰησοῦς, **«Τότε ἔρχονται πρὸς Αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου λέγοντες, Διδάσκαλε θέλωμεν νὰ κάμῃς εἰς ἡμᾶς ὅ, τι ζητήσωμεν, ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, τί θέλτε νὰ κάμω εἰς ἐσᾶς; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς Αὐτὸν, δὸς εἰς ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν εἰς ἐκ δεξιῶν Σου, καὶ εἰς ἐξ ἀριστερῶν Σου ἐν τῇ δόξῃ Σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτοὺς δὲν εἰδεύρετε τί ζητεῖτε..... Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα (Μαθηταί), ἤρχισαν νὰ ἄγανακτῶσιν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου»** Μάρκος ι' 35—41, Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπιχειρῇ νὰ νίψῃ τοὺς πόδας τοῦ Πέτρου, αὐτὸς ἀνθίσταται λέγων **«Δὲν θέλεις νίψει τοὺς**

πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα» Ἰωάν. ιγ' 8. Ἐπίσης ὁ αὐτός Πέτρος «ἔχων μάχαιραν, ἔσυρεν αὐτήν καὶ ἀπέκοψεν τὸ ὠτίον τὸ δεξιὸν τοῦ δούλου τοῦ ἀρχιερέως Μάλλου» (Ἰωάν. ιη. 10, ἐπιτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῶν λέξεων «Βίβλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην» Ἰωάν. ικ, ς).

Πᾶσαι αἱ ὡς ἄνω σκηναὶ τῶν Μαθητῶν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ μᾶς φανερώουν τὸ πλαίσιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάζετο ὁ Ἰησοῦς· εἶχε δηλαδὴ ἐνώπιόν του ἀγαθὰς προθέσεις ἀνε-
δυνάμειως πραγματοποιήσεως τοῦ ἰδεώδους, τῶν καλῶν τούτων προθέσεων. Ὁ γλυκὺς διδάσκαλος ἐργάζεται ὁμοως, σπείρων τὸν σπῆρον εἰς τὰς καρδί-
αν τῶν Μαθητῶν, καὶ δὲν παραλείπει νὰ δηλοῇ εἰς αὐτοὺς ὅτι «**Ταῦτα ἐλάλησα πρὸς ἐσᾶς ἐνῶ εὐρίσκομαι (ὑπὸ τὴν παρούσάν οἰκονομίαν) μεθ' ὑμῶν, ὁ δὲ Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον θέλει πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος θέλει σᾶς διδά-
ξει πάντα, καὶ θέλει σᾶς ὑπενθυμῆσαι πάντα ὅσα εἶπον πρὸς ἐσᾶς**» (Ἰω. ιε' 25, 26.) Ὁμιλεῖ οὕτω περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου «**Διότι δὲν ἦτο ἔτι δεδομένον Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τοὺς πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμη δὲν ἐδοξάσθη**» (Ἰω. ζ' 39.) Ἐπομένως οἱ Μαθηταὶ εὐρίσκονται ἐν πληρί διαιφρὴ μὴ δυνάμενοι νὰ πραγματοποιῶσι τὴν ἀγίαν ζωὴν ἐσωτερικῶς ἐν τῇ ζωῇ των, καθόσον στεροβνται τῆς πρὸς τοῦτο δυνάμειος, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον εἶνε «**δύναμις ἐξ ὕψους**» (Πρᾶξ. α' 8.)

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν οἱ Μαθηταὶ ἐλέπουν καὶ ἀκούουν τὸν Ἰησοῦν ἀκολουθοῦν Αὐτόν καὶ φλέγονται ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὸν λόγον Του, ἀλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς τρομερᾶς δοκιμασίας καὶ συνέλαβον τὸν ἀγαπητὸν διδάσκαλον «**Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφῆσαν τὸν Αὐτόν, ἔφυγον (!)**» (Ματθ. κς' 56., Ὁ Πέτρος ὁμοως ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ μακρόθεν τὴν θλιβεράν πομπήν τῆς συλλήψεως τοῦ Διδασκάλου καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ εἰς ἤλθεν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα, ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἐκ τῆς λαλιᾶς του «**ἤρchiσε νὰ καταναθεματίξῃ καὶ νὰ ὀμνύῃ ὅτι δὲν γνωρίζεις τὸν Ἄνθρωπον (!)**» (Ἰησοῦν) (Ματθ. κς' 74).

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης «οἱ μαθηταὶ ἦσαν συνηγμένοι (εἰς τὸ αὐτὸ μέρος) μετὰ τὰς θύρας (καλὰ) κεκλεισμένους διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, πενθοῦντες καὶ πλάνοντες (!)» (Ἰω. κα' 19 καὶ Μάρκ. ιε' 10).

Ἀλλὰ ἤλθε, καὶ ἡμέραι καλλίτεραι διὰ τοὺς ταλαιπώρους μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Διδάσκαλός των ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν των, οὗτοι ὁμοως «**ἐκπλαγύντες (!) καὶ ἐμφοδοὶ γερόμενοι, ἐνόμαζον ὅτι βλέπουν φάντασμα (!) καὶ ἠπίστουν καὶ ἐθτύμαζον (!)**» (Λουκ. κδ' 36, 41.) Ἐπίσης εἰς τὸ κα' Ἰωάννου Εὐαγγέλιον, βλέπομεν ὅτι οἱ μαθηταὶ ἀραὶ καὶ τοῦ συναντῶντες τὸν Διδάσκαλόν των μετὰ τὴν Ἀνάστασίν του, ἐπανήρchiσαν ἐν τῷ μεταξύ τὸ ψάρευμα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριᾶδος!

Ὅλη ἡ διδασκαλία τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ ἐπὶ τρία ὅλα ἔτη εἶχεν ἀφετηρίαν καὶ τέρμα τὰ ἀλιευτικὰ πλοίαρια τῆς λίμνης τῆς Γενισαρέτ μετὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀλιεῖς! **Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη γνωριμία τῶν μαθητῶν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀνάφλεξις τῶν**

ἰδεωδῶν μας ἐφ' ὅσον ἀκούομεν ἢ βλέπομεν τὸν Ἰησοῦν, καὶ πλήρης νέκρωσις εὐθύς ὡς ἐξέληται τῆς ὀπτικῆς μας ἀκτῆος ὁ Ἰησοῦς :

Ἀλλ' ἡ ἱστορία τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔληξεν εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, οἱ μαθηταὶ κατόπιν ὁδηγῶν τοῦ ἀναστάντος Διδασκάλου ἀναμένουν ἀπὸ «**Ἀνέβησαν εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου εἶχον τὸ κατάλυμα καὶ ἀνέμενον ὁμαθυμα δὸν διὰ τὰ λάβουν δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς**» (Πράξ. α' 8, 14.) Ἦσαν δὲ ἐν ὅλῳ 120 πρόσωπα ἐν οἷς οἱ 12 μαθηταί, αἰγυναῖκες καὶ ἡ **Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ**. Ὁ κύριος ἐν τῷ μεταξὺ ἀνάληφθη «**Βλεπόντων αὐτῶν ἀνελήφθη καὶ νεφέλῃ ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν**» (Πράξ. 9.) καὶ ἐχρημάτισαν ἄγγελοι ἵνα ἀποσπάσωσι τοὺς Μαθητὰς ἀτενίζοντας εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα ἐκ νέου κατέλθῃ ὁ ἀναληφθεὶς Κύριός των, ἄνευ τῆς προσωπικῆς παρουσίας τοῦ ὁποίου, ἡσθάνοντο ἐκρυπτοῦς ἐν ἀπολύτῳ ὁρφανεῖα καὶ ἀδυναμίᾳ (Πράξ. α' 10—11).

Ἐἰς τὸ 6' κεφ. τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περιγράφεται ἐν λεπτομερεῖα ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ Μαθητὰς, δηλαδὴ ἡ ἀποστολὴ καὶ καθοδὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐχὶ μόνον ἐπὶ τοὺς 12 Μαθητὰς ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν **Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου** καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν ἁλλῶν, ἐν ὅλῳ 120 προσώπων, διότι «**Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐκχεεῖ ἐπὶ πᾶσαν σάρκα**». (Πράξ. 6' 17', κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας, «**Ἐὰν πᾶς ὅστις ἐπι καλεσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῇ.**» (Αὐτόθι 21.)

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ Μαθηταὶ ὑφίστανται ριζικὴν ἀλλοίωσιν ἐν τῇ ψυχῇ των, δὲν ἀναμένουν τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως πάλαι πότε, ἵνα θερμαίνωνται καὶ διεγείρωνται ἐσωτερικῶς, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ψυχῆς λαμβάνουσι θυνάμεις καὶ ἀγωνίζονται, ὅχι πλέον ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως μὴ συλληφθῇ καὶ ἀποθάνῃ ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἵνα εἰσέλθῃ καὶ κατοικήσῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς παντός ἀνθρώπου εἰλου ἢ ἐχθροῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου ἀγῶνος διαθέτουσι τὰ πάντα, μὴδὲ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐξαιρουμένης. Τὸ θαυμαστὸν τῆς τοιαύτης ριζικῆς μεταβολῆς τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν Μαθητῶν μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Ἰησοῦ ἐρείλεται **εἰς τὸν Παράκλητον, τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα τὸ ὁποῶν εἶνε παρραστήτης παντὸς σιωσμένου πιστοῦ καὶ ἐργάτης ὅλων τῶν θαυμασίων, ἅτινα διακρίνουσιν τὴν ζωὴν τῶν ἀναγεγεννημένων πιστῶν.**

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ, ΑΤΥΧΕΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ

Ὅτε κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1928 ἐφάνη τὸ ἀπαίσιον διδλίκον τοῦ Ἀρχ. κ. Γεωρ. Παπαγεωργιάδου, τὸ γέμον ὕδρων καὶ σοφιστειῶν, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιμανδρίτου μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρεσβυτέρων, ἐπενέβη τότε εἰς τὴν συζήτησιν ὁ πολὺς ἐν Μάντισεστερ τῆς Ἀγγλίας πρεσβύτερος κ. Κωνσ. Καλλίνικος, καὶ ἔγραψεν ἐν ἐπιστολῇ, δημοσιευθείσῃ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 25 φύλλον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» τοῦ ἔτους 1928 καὶ διετύπωσε τὴν γνώμην, ὅτι «οἱ ἔγχαμοι τιτιλοῦχοι ὡς ἔπωνται μετὰ τοὺς ἀγάμους ὡς ἤττονες ἀπέναντι τῶν κρείσσονων τῶν (Α. Κορ. 7, 38) καὶ ἡ συζήτησις ἐκε νη εὖρεν ἡχῶ ὧς ἐνθυμοῦνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται εἰς τὰ τότε ἐκδοθέντα φύλλα τῆς «Νέας Ζωῆς» (ἀριθμὸς 32—33 καὶ ἐξῆς).

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν παρουσιάζεται ὁ ἐν Ἀθήναις πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Ρωμανός, καὶ ἐν ἔργῳ αὐτοῦ, ἐπιγραφομένῳ «Μελέτη διὰ τὰ περὶ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν ἐν γένει» καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ ἐπιγραφόμενον «ἡ ἀγαμία θεωρουμένη ὡς βάσις ἀνωτέρων ὀφφικίων» ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποφθεγματικῶς ἐξενεχθεῖσαν γνώμην τοῦ μεθ' οὗ συζητεῖ κ. Παπαγεωργιάδου, εἰς σελ. 39) «τὰ μὲν ἔγχαμα πρόσωπα εἶναι καλὰ τὰ δὲ ἀγάμα εἶνε κρείσσονα» καὶ ἄρα δικαιοῦνται νὰ προῖστανται καὶ ἀποδεικνύει ἐμπεριστατωμένως δὲ καὶ ἀποχρώντως ὅτι ἡ γνώμη αὕτη «εἶνε διεστραμμένη, ἀγράμμτος, ἐσφαλμένη, ἀνακριδής, ἀρετικὴ, καὶ πάντῃ ἀναξία προσσχῆς» (σελ. 38). Καὶ καταλήγει τὸ κεφάλαιον τοῦτο μὲ τὸ συμπέρασμα, ὅτι «ἀπὸ γε τῆς ἀγαμίας οὔτε ὑπῆρχεν, οὔτε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πλεονέκτημα, ἢ δικαίωμα τι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ ὀφφικία».

Φυσικὰ δὲ μὲ τὴν ἀναίρεσιν τῆς γνώμης ταύτης τοῦ κ. Παπαγεωργιάδου πίπτει καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν συμφωνοῦσα γνώμη τοῦ πατρὸς Καλλυνίκου, ἡ ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένη, καὶ αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἀτυχὴς ἐπέμβασις τούτου.

Ἡ δευτέρα ἐπέμβασις αὐτοῦ εἶνε ἡ ἐξῆς: Ἀνεγνώσαμεν δηλονότι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 τρέχοντος ἔτους φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν:

«ΠΕΡΙ ΕΠΑΝΕΚΑΛΥΜΜΑΤΟΣ»

Ὁρθόδοξος Ἑλλ. Ναὸς ἐν Μάντισεστερ, τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1930.

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐκκλησίας»

Ἐν σελ. 60 τῆς περὶ Ἀρχιμανδριτῶν Μελέτης τοῦ ἀγαπητοῦ μου συμπεριόδου Κ. Π. Ρωμανοῦ λέγεται ὅτι ἐγὼ ἐξαιρετικῶς, μετὰ τῶν ἔγγαμων ἱερέων, φέρω ἐπανωκαλύμμαχον. Ἡ πλήρης ἀλήθεια ἔχει ὡς ἀκολούθως. Ἐξ ἡ ἐπὶ φορὰς μέχρι τοῦδε συλλειτουργήσας εἰς ἐπισήμους περιστάσεις εἴτε ἐν τῷ ἐν Λονδίνῳ Ἑλλ. ναφ, εἴτε ἐν τῷ τοῦ ἁγ. Πέτρου Ἀγγλ. κανικῷ τοιοῦτῳ, εἴτε ἐν τῷ Ἀδελφῷ τοῦ Οὐστεμίνστερ, διετάχθη ἡ ὑπὸ τοῦ μακαρία τῇ λήξει τοποτηρητοῦ τοῦ Οἴκ.

Πατριαρχείου ἁγίου Προύχου, ἡ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Φωτίου καὶ Ἱεροσολύμων Δαμιανῶς ἡ ὑπὸ ἑλλης ὑψηλοτέρου μου ἐκκλησ. Ἀρχῆς νὰ φορέσω ἐπανωκαλύμμαυχον. Ἐν τῇ ναφ μου θμως ἱεουργῶν ἡ ὁπουδῆποτε ἄλλου ἱεροπράτ των ἐγὼ ἐξ ἐμ.αυτοῦ οὐδέποτε ἐπανωκαλυμμαυχοφόρεσα, πρῶτον μὲν διότι σέβομαι τοὺς κριτοὺντας θεσμοὺς καὶ τύπους, δεύτερον δὲ διότι ἐκ πικρὰς ἡμῶν, ὀφεικίων καὶ ἐξωτερικῶν σιελθιθόνων δὲν περιμένω τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετὰ πολλῆς τιμῆς

Κωνστ. Ν. Καλλίνικος

Σχολιάζοντες δι' ὀλίγων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ συναντήσωμεν καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ πατρὸς Καλλίνικου.

Πρῶτον παρατηροῦμεν, ὅτι διετάχθη παρὰ τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μνημονευομένων ἀοιδιῶν Ἱεραρχῶν εἰς ἐπισήμους περιστάσεις νὰ φορέσῃ ἐπανωκαλύμμαυχον, καὶ καλῶς διετάχθη, διότι ὅπως ἴσως καὶ ὁ ἴδιος προηγουμένως θὰ ἀνέγνωσεν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ βιβλίῳ τοῦ πατρὸς Ρωμανοῦ συνήντησεν, ὅτι «τινὲς τῶν πρώτων πρεσβυτέρων καὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν τὲ τινες.....σημεῖα τινὰ φέρουσι τοῦ πρώτου ποιμένου (δηλονότι τοῦ ἀρχιερέως) ὡς ἂν ἐκεῖνον ἐκμῶνται» (σελ. 57 καὶ 58).

Ἐὰν δὲ μετὰ ταῦτα, δηλονότι ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων περιστάσεων, ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ φορέσῃ ἡ μὴ ἐπανωκαλύμμαυχον καὶ ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον διότι ἐκ πικρὰς ἡμῶν, ὀφεικίων καὶ ἐξωτερικῶν σιελθιθόνων δὲν περιμένει τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο εἶνε ἕτερον ζήτημα καὶ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀτομὸν τοῦ, τὸ γενικώτερον θμως καὶ ἐκκλησιαστικώτερον ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποτον διέταξαν οἱ ἀοιδιοὶ Ἱεράρχαι καὶ ὁ ἐπιζῶν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς, διότι πρῶτον πρεσβύτερον (τὸν πρώτιστον μάλιστα) τυγχάνοντα, ἠθέλησαν, νὰ δώσουν εἰς αὐτὸν καὶ ἕτερον σημεῖον, ὅπερ τέως δὲν εἶχε, τοῦ πρώτου ποιμένου, ὡς ἂν ἐκεῖνον ἐκμῶνται.

Ἐκεῖνο, θμως τὸ ὅποτον προσέτι λέγει ὁ πατὴρ Καλλίνικος ὅτι «ἐγὼ ἐξ ἐμ.αυτοῦ οὐδέποτε ἐπανωκαλυμμαυχοφόρεσα, πρῶτον μὲν διότι σέβομαι τοὺς κρατοῦντας θεσμοὺς καὶ τύπους» δὲν ἔχει τὴν θέσιν του, καὶ ἀποτελεῖ τὴν δευτέραν ἐπέμβασιν τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, ἐπίσης δὲ ἀτυχῆ, ὅπως καὶ τὴν πρώτην. Ὅπως δηλονότι τότε, μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Παπαγεωργιάδου ἔγραψε τὸ ἀστοχον ἐκεῖνο, ὅτι «οἱ ἔγγαμοι τιτλοῦχοι ὥς ἔπονται μετὰ τοὺς ἀγάμους ὡς ἦττονες (!) ἀπέναντι τῶν κρείσσονων των (!!), οὕτω καὶ τώρα μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ρωμανοῦ, γράψαντος ἐν τῇ βιβλίῳ του καὶ «περὶ ὁμοιομόρφου ἐμφανίσεως ἐν τῇ βᾶθμῳ τοῦ Πρεσβυτέρου» καὶ δικαιολογήσαντος καὶ ἡμᾶς πληρέστατα, καὶ τὸ δυνατόν τῆς ἐπανωκαλυμμαυχοφορίας καὶ τοῦ ἔγγαμου πρεσβυτέρου, παρουσιάζεται καὶ πάλιν ὁ κ. Καλλίνικος καὶ προβάλλει τὸν ἑαυτοῦ ὅντος ὡς παραδειγμα, ὅτι δὲν ἐπανωκαλυμμαυχοφορεῖ διότι σέβεται τοὺς κρατοῦν

τας θεσμούς και τύπους» και οφείλει μεμφόμενος τούς τυχόν ἐγγάμους πρεσβυτέρους ἀξιούντας ἐπαινωκαλύμμαυχον ὡς μὴ σεβομένους τοὺς κρατοῦντας θεσμοὺς και τύπους.

Καὶ ἐρωτᾶται ὁ πατήρ Καλλίνικος· καὶ παρακαλεῖται ν' ἀπαντήσῃ μετ' αὐτὴν πασίγνωστον βαθεῖαν καὶ μεγάλην πολυμαθεῖάν του. **Πρῶτον.**

Δὲν ἐγνώριζον ἄραγε οἱ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του μνημονευόμενοι Ἱεράρχαι τοὺς κρατοῦντας θεσμοὺς καὶ τύπους, καὶ ἠθέλησαν ἐν τῷ προσώπῳ του καὶ μόνον νὰ παραβῶσι τούτους;

Δεύτερον : Ποῖος θεσμός· εἶνε βασικός, θεμελιώδης καὶ ἀναπόσπαστος, τὸ ὅτι ἡ ἐνοριακὴ τάξις προηγείται τῆς μοναχικῆς, ἢ τὸ ὅτι ὁ μὲν Ἀρχιμανδρίτης δύναται νὰ φέρῃ ἐπαινωκαλύμμαυχον, ὁ δὲ Πρεσβύτερος (ὅταν μάλιστα τοιοῦτος τυγχάνει ὁ Κωνστ. Καλλίνικος) δὲν δύναται ;

Τρίτον. Κατὰ ποῖον τρόπον δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ὀρθοδόξως, ὅτι ὁ μὲν Ἀρχιμανδρίτης, λόγῳ τῆς ἀγαμίας του, δύναται παρουσιάζεται πολυτελέστερος ὁ δὲ Πρωτοπρεσβύτερος, λόγῳ τοῦ γάμου του, ἐλλειπέστερος ;

Τέταρτον. Διὰ τί, ὅπως ἐμφαίνεται εἰς τὰ προηγούμενα δύο ἐρωτήματα, τῆς ἐνοριακῆς τάξεως προηγουμένης τῆς μοναχικῆς, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος νὰ ἐπητα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ;

Πέμπτον. Ἐχει καλῶς ἀπὸ ἀπόψεως ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ὅτι ὁ πατήρ Καλλίνικος, καὶ λόγῳ τῆς ἐνοριακῆς προελεύσεως τοῦ ὁφικίου του, καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας του, καὶ λόγῳ τῆς πλουσιωτάτης μάθησέως του, καὶ λόγῳ ἰδίως τῆς ἀπρραμίλλου συγγραφικῆς του γονιμότητος, θὰ ἔπρεπεν ἐν οἰαδήποτε ἐπισήμῳ συναντήσῃ μετὰ λοιπῶν Πρεσβυτέρων, εἴτε ἱερομονάχων, εἴτε ἐγγάμων, εἴτε καὶ ἀπλῶς ἀγάμων, φερόντων οἰαδήποτε ὁφίλια, νὰ προΐσταται τούτων, καὶ ἐὰν ὅχι διὰ τί τοῦτο ;

Ἑκτον. Τίνα ἀντίρρησην ἔχει διὰ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔργου τοῦ αἰδεσ. κ. Ρωμανοῦ, τὸ ἐπιγραφόμενον «ἡ ἀγαμία θεωρουμένη ὡς ὁσὶς ἀνωτέρων ὁφικίων», καὶ ἐὰν συμφωνῇ μετὰ τὰς ἐν αὐτῷ παρατηρήσεις καὶ ἐξαγόμενα ;

Ἑβδομον. Τίνα ἀντίρρησην, ἔχει ἢ μήπως συμφωνεῖ μετὰ τὸ τοῦ αὐτοῦ διβλίου κεφάλαιον «ὁμοιόμορφος ἐμφάνισις ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ πρεσβυτέρου ;

Ὀγδοον. Διὰ τί ὁ πατήρ Καλλίνικος, θέλων νὰ σέβηται τοὺς κρατοῦντας θεσμοὺς καὶ τύπους, κατεφέρθη οὐχ ἡττον, δικαίως καθ' ἡμᾶς, ἐναντίον τῆς δικαιώματα θεσμῶν κτησαμένης κόμης;

Ἐνατον. Διὰ τί ὁ πατήρ Καλλίνικος, θέλων νὰ ὑπεραμύνηται τῶν θεσμῶν καὶ τύπων ἐπετέθη λάβρως, ἀδίκως τὴν φορὰν αὐτὴν κατὰ τοῦ Σεβασμ. ἀγίου Γορτυνίας κ. Πολυκάρπου, φέξαντος, πολὺ δικαίως, τὴν ἀκουσθεῖσαν δηθεν ἀπόπειραν εἰσαγωγῆς ὁργανικῆς μουσικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θεσμοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ ἀδιασάλευτου ἐπικρατοῦντος ἐν αὐτῇ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς;

Καὶ παρακαλεῖται ὁ πατήρ Καλλίνικος ἐν τῇ ἀπαντήσει του νὰ μὴ χάνεται

εἰς προχείρους καὶ εὐκόλους παρα νέσεις, περὶ ὑποχωρήσεως καὶ ταπεινοφροσύνης, καὶ οὐτε νὰ προβάλῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς παράδειγμα, διότι δὲν πρόκειται οὐτε περὶ ματαίας τινὸς καὶ κενῆς φιλοδοξίας καὶ ἐπιδείξεως, οὐτε περὶ παιδαριώδους πρωτοκαθεδρίας, ἀλλὰ περὶ ἐγκρημογῆς καὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ τοῦτου, τοῦ καλῶς ἔχοντος συστήματος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἱεραρχικῆς σειρᾶς τῶν ἐφημερίων.

Ὁ σεβαστὸς καὶ μονάρχης πατὴρ Κκλλίνικος ἡ ἐπρεπὲν ἐξ ὑπαρχῆς τὰ σιωπήσῃ, ἡ εἶνε ἀπολύτως ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ μὲ τὸ κύρος καὶ τὴν ἀθθεντίαν του ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα τὴν μᾶλλον εὐαγγελικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ ὁρθόδοξον λύσιν.

Ἀθῆναι

W.

Ο ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΑΤΩΝ

"Αν τὰ αἷτια τῆς πτώσεως τοῦ πτωχοῦ κοριτοῦ εἶνε ἡ ἐλλείψις τῶν ἀναγκῶν, τοῦ τῆς μεσαιᾶς τάξεως εἶναι ἡ διψα τοῦ περιττοῦ. Τί εἶναι χρήσιμον καὶ τί περιττόν; Ἀπολύτως χρήσιμον δι' ἑνα ἄνθρωπον εἶνε μόνον ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ διαιωισθῇ. Στὴν ἀναζήτησιν τοῦ χρησίμου ὁ ἄνθρωπος ὠθεῖται ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν πρὸ αἰσθάνεται ἱκανοποιῶν τὰς ἀνάγκας αὐτᾶς. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, δὲν λέγει: "Λε σάγω διὰ νὰ κάμω αἶμα", ἀλλὰ τρώγει ἀπλῶς καὶ μόνον διότι αἰσθάνεται ἄπειρον εὐχαρίστησιν ἱκανοποιῶν τὸ αἶσθημα τῆς πείνης.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Αἱ μόναι λοιπὸν εὐχαρίστησεις τὰς ὁποίας φέρομεν μαζὶ μας ἐρχόμενοι εἰς τὸν κόσμον, εἶνε αἱ συνδεόμεναι μὲ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ το τῆς διαιωίσεως. Ὅλας τὰς ἄλλας τὰς δημιουργοῦμεν ἡμεῖς διὰ τῆς μακρᾶς συνηθείας.

Τὰς δευτερευούσας αὐτὰς ἀνάγκας δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν εἰς δύο κατηγορίας:

- 1) Εἰς ὅσας προάγουν τὰς σωματικὰς, πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐξευγενισμόν του.
- 2) Εἰς ὅσας ἐλαττώνουν τὰς ἱκανότητας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἐκφυλισμόν. Ἐπομένως ὁ καθ' ἑαυτὸ πολιτισμὸς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὰς μὲν καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς δέ.

Καὶ τίποτε εὐκολώτερον διὰ τὸν φωτισμένον ἄνθρωπον διότι καθὼς εἶπαμεν αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ τόσο αἱ εὐγονικαὶ ὅσον καὶ αἱ ἐκφυλιστικαὶ εἰς τοὺς φυσιολογικοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἔμφυτα, ἀλλὰ δημιουργοῦνται διὰ τῆς παρατεταμένης ἀσκήσεως, διὰ τῆς συνηθείας. Συμπέρασμα:

α.) "Ὅταν κανεὶς συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸς εἰς πλῆθος ἀναγκῶν καλῶν ἢ κακῶν, ὑγιεινῶν ἢ ἀνθυγιεινῶν, εὐγονικῶν ἢ ἐκφυλιστικῶν, συνηθίζει τόσο πολὺ αὐτάς, τόσο δηλαδὴ, μεγάλη εἶνε ἡ ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εὐχαρίστησις καὶ τόσο δυσάριστος ἡ μὴ ἱκανοποίησις, ὥστε νὰ ζητῇ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν μὲ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα.

β'). Δὲν ὑπάρχουν περιττά ἀνάγκη. Ὁ,τιδήποτε τὸ περιττὸν ἀφ' ἧς στιγμῆς διὰ ἧς μακοῦς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον χρήσεως γίνῃ εὐχάριστον, παύει νὰ εἶνε περιττὸν. Γίνεται ἀπολύτως ἀνεγκατὸν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἡ στέρησις νὰ προξενῇ βλάβην, ὅπως τὸ οἰνόπνευμα στὸν ἀλκοολικὸν καὶ μορφίνη στὸν μορφινομανῆ.

Ἡ βιολογικὴ αὐτὴ ἀλήθεια ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Ὅταν, παραδείγματος χάριν, συνηθίσῃ κανεὶς νὰ περνᾷ μιὰ ὀρισμένη ὥρα στὸν κινηματογράφον ἢ στὸ καφενεῖο παίζοντας τάβλι ἢ στὸ χοροδιδασκαλεῖο χορεύοντας ἢ στὸ περιβόλι του καλλιεργώντας τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα ἔχει δημιουργήσῃ τὴν ἀνάγκην τῶν ἀπασχολήσεων αὐτῶν, ἀσχέτως πρὸς τὴν ὠφέλειαν των ἢ τὴν βλάβην των, καὶ ἡ ικανοποίησις αὐτῶν θὰ τὸν εὐχαρίστη καὶ ἡ ἐλλείψις θὰ τὸν ἐνοχλῇ. Ἐνα παράδειγμα θὰ κάμῃ τὸν νόμον αὐτὸν περισσότερο καταληπτόν.

Ἐγνώρισα κυρίαν, ἡ ὁποία πρὸ τοῦ γάμου τῆς ἦτο μανιακὴ διὰ τὸν χορὸν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐξοῦσε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ χορεύῃ. Ὑπανδρεύθη ὅμως μὲ ἄνδρα ποὺ δὲν πατοῦσε στὸ χορὸ. Ἦτο μανιώδης στὸ πόκερ καὶ τὸ σπίτι του ἦτο κέντρον ἐκλεκτοῦ πόκερ.

Ἡ κυρία ἦτο ἐπὶ πολὺ δυστυχής. Πρὸς τί νὰ ζῇ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ χορεύῃ; Τί νὰ κάμῃ ὅμως; Σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίασε στὰ τραπεζάκια τοῦ πόκερ, πῆρε τὰ χαρτιά στὸ χέρι καὶ ἀργὰ-ἀργὰ συνήθισε στὸ πόκερ· δηλαδὴ δημιουργήσε παίζοντας τὴν τοῦ παίζειν καὶ τὴν ἐκ τῆς ικανοποιήσεως τῆς ἀνάγκης αὐτῆς εὐχαρίστησιν. Ἐγινε μὲ τὸν καιρὸν μανιώδης εἰς τὸ πόκερ ὅπως πρὶν ἦτο μανιώδης εἰς τὸν χορὸν. Σὲ τέτοιον [μάλιστα βελήν, ὥστε ὅταν μετὰ 4 ἐτῶν συζυγικὸν ποκερικὸν βίον περιῆλθεν εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατὰστασιν ἦλθε νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητον αὐτὸν ἐπισκέπτην ποὺ θὰ τῆς ἐτάραττε τὸ πόκερ. Ἀνέλαβα τὴν υπεράσπισιν τοῦ κινδυνεύοντος μικροῦ ἐνδομητρίου πλάσματός μὲ ὅσῃν εὐγλωττίαν ἦτο δυνατόν νὰ μοῦ υπαγορεύσῃ ἕνα παρόμοιον διάβημα τῆς μητέρας του καὶ τὸ ἔσωσα. Θέλετε καὶ τὴν συνέχειαν; Αἱ, λοιπὸν, ξέλασε καὶ χορὸ καὶ πόκερ καὶ ἔγινε μανιακὴ μητέρα ὅσο πρὶν ἦτο χορεύτρια καὶ ποκερίστρια. Μὲ μιάν μόναν διαφορὰν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἑξὶν τῆς μητρότητος, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἑξέως αὐτῆς καὶ τῆς ἐκ τῆς ικανοποιήσεώς της εὐχαρίστησιν δὲν ἐχρειάσθη χρόνος ἀσκήσεως. Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃν ἦτο μανιακὴ μητέρα ὥστε ἔλεγε [κάθε λίγον καὶ λιγάκι: «Αὐτὸ τὸ ἀγγελιοῦδι δὲν ἤθελα;» Εἰς τέτοιον μάλιστα βελήν ἦτο ἐνθουσιασμένη ὥστε ἂν καὶ εἶχε νταντά, ἐννοοῦσε νὰ παρακολουθῇ καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη τὸ ἄλλαγμα τοῦ μωροῦ λέγοντας: «Πῶς νὰ χάσω ἕνα τέτοιο θέαμα;»

Κατ' αὐτὸ ἀκριβῶς διαφέρουν αἱ πραγματικῶς χρήσιμοι, αἱ ἐξυπηρετοῦσαι τὴν ζωὴν ἀνάγκαι ὅτι δὲν χρειάζονται χρόνον ἀσκήσεως πηγάζουν αὐτορμητικῶς μόλις ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτάς.

Καὶ ἐὰν κατορθώσωμεν διὰ τῆς ἀχρηστεύσεως νὰ ἀφήνωμεν εἰς λαμβάνουσιν κατὰστασιν ἐνστικτικὰ τόσο βαθειά, ὅπως τῆς μητρότητος, ὅς ἄλλου εἶνε δυνατόν διὰ παραταταμένης ἀσκήσεως νὰ φέρωμεν εἰς τὴν πρώτην γκαμψὴν καὶ νὰ γεμίσωμεν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μας μὲ ἀνάγκας καὶ εὐχαρίστησεις δευτερευούσας, ποῦ δὲν ὑπάρχουν μέσα ἡ εἰς κατὰστασιν ἐντελῶς ἐμβρυώδη,

Καὶ τοιοῦτον, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, εἶνε καὶ τὸ τῆς εὐλαρεσκείας, τὸ ὅποιον καλλιεργούμενον ἐντατικῶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν μανιώδη ἀνάγκην τοῦ λούσου καὶ τῆς ἐπιδείξεως.

Καί έτσι τὸ ἐνστικτον αὐτὸ ἀπὸ ἀπλοῦν μέσον τοῦ ἔρωτος γίνεται αὐτὸ τοῦτο σκοπὸς τῆς ζωῆς.

Καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν δυστυχῶς καλλιερگوῦν εἰς τὰ παιδιὰ τῶν ἔχιμόνων οἱ γονεῖς πού θέτουν ἐν γνῶσι· πῶς ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν τὸν ἐρωτισμὸν ἢ τὸν ἡδονισμὸν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ὁδηγήσουν τὰ παιδιὰ τῶν στὸ δρόμο τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου.

Ἀπευθύνομαι λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς καὶ μόνον πρὸς αὐτοὺς πού γνωρίζω πῶς σφάλουν ἀπὸ ἀγνοία καὶ τοῦ λέγω:

"Ὅταν τὰ μωρά σας τὰ μεταβάλλετε μεθ' αὐτελάνια καὶ κορδελλάνια ἀπὸ αὐτὴν τὴν κούνια σὲ κουκλάνια.

"Ὅταν τὰ 2—3 χρόνων μεθ' αὐτὰν, μπουκλάνια καὶ καπελλάνια μεθ' αὐτὰν, λουλουδιάνια τὰ μεταβάλλετε εἰς ἀγγελάνια πού νὰ σταματοῦν τοὺς διαβάτας στὸ δρόμο διὰ νὰ κομπλιμεντάρουν λέγοντάς τους: «ὦ, τί ὡρροφὸ καπελλάνι, τί ὡρροφὸ κοριτσάκι!»

"Ὅταν τὰ 5—7 ἐτῶν τὰ περιφέρετε στὸ Ζάππειον ἢ στὴν πλατεῖαν τῆς ἐπαρχίας, μοντέρνα μεθ' αὐτὰν, μπουστανάνια, στὸν ὅμο δεμένο μεθ' αὐτὰν κορδελλάνια,

"Ὅταν σὲ 8—10 ἐτῶν κοριτσάκια χαρίζετε τὸ νέον ἔτος τσαντάκι μεθ' αὐτὰν, καθρεφτάκια καὶ μυρωδιές ἢ δραχμόνια, δακτυλίδια καὶ κολιέ.

"Ὅταν στὰ 14—16 ἐτῶν ἐπιτρέπετε νὰ περνοῦν τὴν ὥραν τῶν στὰς ἐκθέσεις τῶν μαγετικῶν τῶν μεγάλων μοδιστρῶν, ὅχι διὰ νὰ ψωνίσουν ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ ἐπιθεωρήσουν καὶ τὸ κορίτσι γυρίζοντας στὸ σπίτι λέγει τῆς μητρὸς τοῦ μεθ' αὐτὴν σπαταχμός: «ὦ, μαμά μου, νὰ ἴδῃς ἕνα θαυμάσιο γιὰ μένα φουστάνι 23 χιλιάδες δραχμές!»

"Ὅταν μεθ' αὐτὰν χίλια στανικά μέσα δημιουργήτε, καλλιεργήτε ἐντατικά καὶ ἀναπτύσσετε εἰς ἀνώτατον βαθμὸν τὴν ἀνάγκην τοῦ λούσου καὶ τῆς ἐπιδείξεως, ὅταν στενῶς συνδέσετε τὴν χάραν τῆς ζωῆς μεθ' αὐτὴν τοιαύτας καὶ τὴν πολυτέλειαν, τί ἄλλο κάμνετε παρὰ νὰ τὰ δηλητηριάσετε ποτίζοντάς τα μεθ' αὐτὰν αὐτοκαταστροφικὰς δόσεις μεθ' αὐτὰν ἀλκοὺλ τῆς μόδας τῆς πολυτελείας; Τί ἄλλο κάμνετε παρὰ νὰ τὰ μεταβάλλετε εἰς ἀλκοολικοὺς τῆς μόδας καὶ τῆς ἐπιδείξεως;

Καὶ ὅπως διὰ τὸν ἀλκοολικὸν δὲν ὑπάρχει τίποτε στὴ ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ χάριν αὐτοῦ πωλεῖ ὅσα καὶ ἱερά, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μεθ' αὐτὸν ἀλκοολικὸν τῆς μόδας.

Καὶ ἔτσι ἡ κυρία τάδε θὰ μεταβάλλῃ τὸ σπίτι τῆς εἰς κόλασιν, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα πανωφόρι λούτρ' ὅσον ἐκεῖνο πού ἔχει ἡ φίλη τῆς.

Καὶ ἡ δεῖνα δεσποινίς, πού ἔχουν τὰ μέσα οἱ γονεῖς τῆς καὶ τῆς ἱκανοποιεῖν τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τῆς πολυτελείας, πού οἱ ἴδιοι τῆς τὴν ἔχουν ἀναπτύξει, ὅταν πρόκειται νὰ πανδρευθῇ θὰ προτιμήσῃ ὅχι τὸν γερὸ, ἐργατικὸ, μεθ' αὐτὴν πλούσιον ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον, μεθ' αὐτὴν οἰκονομικὰ νέον, ἀλλὰ τὸν ἡλικιωμένον πλούσιον ἀμερόβουλον προελεύσεως πλούτου. Θὰ τὸν προτιμήσῃ μεταβιβάζοντάς τὴν προτίμησίν τῆς αὐτὴν στὴν μαμά τῆς, πού τὴν ἀφήνει ἐλευθέραν στὴν ἐκλογὴν.

—Ἐγώ, μαμά μου θὰ εἶμαι πολὺ δυστυχὴς ἂν δὲν ράβωμι στὴν πρώτην μοδί-στραν καὶ ἂν δὲν κάμνω τὰ καπέλλα μου στὴν πρώτη καπέλλου. Γι' αὐτὸ προτιμῶ τὸν Γιώργο. Καλὸς ὁ Μίμης καὶ τὸν συμπαθῶ πολὺ ἀλλὰ δὲν θὰ μπορῇ ὁ καὶ μόνος νὰ μοῦ κάμνῃ τῆς τοιαύτας μου. Καὶ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα τὰ πολλὰ-πολλὰ κορίτσι καὶ τοὺς ἄνοιξες

τὴν ὄρεξιν ἢ μικρὰ ὅταν ᾔσαν μικρὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐκανοποιήσουν τώρα τοῦ με-
γάλωσαν; Τὶ θὰ συμβῇ μὲ αὐτὰ ; Εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς.

ANNA ΚΑΤΣΙΓΡΑ

Ἰατρός

«*Ελεύτερον Βῆμα*» Ἀθηνῶν

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὰ συστήματα τῶν φιλοσόφων καὶ ψυχολόγων ἀποτελοῦν θεωρίας, ἐνῶ ὁ θάνατος εἶναι μία πραγματικότητα. Τίς δύναται νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ προμερὸν μυστήριόν του; Μόνον τὸ πραγματικὸν φῶς τοῦ Χριστιανικοῦ προβολέως!

Τίς σοφὸς τοῦ αἵματος τούτου δύναται μετὰ κύρους καὶ αὐθεντίας νὰ μᾶς ἐπικαλέσῃ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Δὲν θέλω δε νὰ ἀγνοῇτε περὶ τῶν κεκοιμημένων διὰ νὰ μὴ λυπηθεῖτε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα». Διότι ἐάν πιστεύωμεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ θέλει φέρει μετ' αὐτοῦ» (Α' Θεσσαλ. β' 13—15).

Καὶ ποία εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ ἢ λογικὴ ἐλπίς ἐφ' ἧς δυνάμεθα νὰ ἐπικυρώσωμεν τὰ κουρασμένα σώματά μας καὶ τὰς διψῶντας ψυχὰς μας;

Εὐκόλως ὁ τρόμος τοῦ θανάτου δὲν δύναται νὰ ἐκλείψῃ, ἀνευ τῶν ὅπλων τὰ ὅποια μόνον εἰς τὴν ὀπλοθήκην τῆς Χριστιανικῆς πίστεως δυνάμεθα νὰ ἀναζητήσωμεν.

Νέας ἐλπίδας μόνον εἰς τὴν φάτην τῆς Βηθλεὲμ δυνάμεθα νὰ ἀνέυρωμεν. Ἀπομακρυνόμενοι δὲ αὐτῆς περιπίπτομεν εἰς ἐκθῆ καὶ ἀδιαπέραστον σκότος, τὸ ὅποτον καμμία μέχρι σήμερον Ἀκαδημία, κανένα Πανεπιστήμιον, οὐδεμία Σχολὴ ἠδυνήθη, ἀλλ' οὕτε καὶ θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ διαλύσῃ!

Ὁ Ρ. Μπράιτ δικαιούται νὰ καθουσιάζῃ τὰ ταλαιπωρούμενα σώματά μας, μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ διαβεβαίωσιν, ὅτι ὁ θάνατος θὰ ἔλθῃ ὡς θεραπευτὴς τῶν πόνων μας, πλὴν ὑπερβαίνει τὰ ἐσκαμμένα τῆς ἀρμοδιότητος του καὶ ἀσχολούμενος, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ψυχῶν μας, ἐφ' ὧν τὸ θάρος τῆς ἁμαρτίας, καὶ αἱ περιπέττειαι, καὶ συγκινήσεις τῆς ζωῆς ἐθεσαν τὴν σφραγίδα των, κατὰστήσασαι ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην πρὸς ἀνακούφισιν.

Ἐάν ὁ Ρ. Μπράιτ ἀνοίγῃ τὴν θύραν τῆς εὐτυχίας, δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τότε ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς Διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας πρέπει νὰ διαψεύσῃ ἑαυτὸν, διακηρύττων ὅτι ψευδῶς ἀνήγγειλεν, εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς θέλει λάβῃ τὸν μισθὸν τῆς ἀδικίας του, καὶ ἐπιχειρᾷ τῆς κακίας του. Τὴν καλλητέραν αὔριον δὲν δημιουργοῦν, ἀπλῶς, ἀβάσιμοι ἐλπίδες, ἀλλὰ μόνον, ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ.

Δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ Θεῖον;

Ὁ Ρ. Μπράιτ δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ. Θέλει νὰ ἀγνοῇ τὴν

διέπουσιν δύναμιν καὶ τὸ θεσπίζον καὶ κυριαρχοῦν Πνεῦμα, ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ κόσμου. Προτιμᾷ ἀπουσιάζοντα, καὶ μὴ ὑπάρχοντα, ποσῶς, τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος, τοῦ τε ὕλικου, καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου,

Καὶ ἂν συμπεράνωμεν, ἐκ τῶν πεποιθήσεων τοῦ Ρ. Μπράιτ, ὅσον ἀσφαῖ τὸν κόσμον τὸν ὑπερπέραν, κατ' ἀναλογίαν πρέπει νὰ ἀποκλείσωμεν τὸ Θεῖον, καὶ ἐκ τῆς ὕλικης δημιουργίας. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἀποκλειστικότητα κατ' ἀνάγκην φέρει εἰς ἀδιέξοδον τὸν ἐργάτην αὐτῆς, διότι γεννᾶται, εὐλόγως, ἡ σκέψις, ὅτι, ἂν ὑφίσταται κόσμος ψυχῶν, δὲν δύναται ἄλλος, παρά ὁ Θεὸς νὰ εἶναι δημιουργὸς αὐτῶν. Οὔτε εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν τύχην, ὡς ἐπεμβάσαν, διὰ τὴν γένεσιν τῶν ψυχῶν,

Συνεπῶς, καταφαίνεται ἡ δημιουργικὴ χεὶρ τοῦ Θεοῦ, καί, ἐφ' ὅσον ἀσχολούμεθα με ζητήματα, τοσοῦτον στενῶς συνδεδεμένα, με τὰς θείας ἀποκαλύψεις, εἶναι αὐτόχροημα ἀσέβεια νὰ παραγνωρίζωμεν τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ, πολὺ δὲ μάλλον καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ.

Εἶναι, ὡς ἂν εἰσερχόμεθα εἰς τινὰ οἶκον, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ ἀρχίζομεν, κατὰ βούλησιν, νὰ διαθετώμεν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, περιφρονοῦντες τὴν παρουσίαν τοῦ ἀρχοντος.

Ὁ Ρ. Μπράιτ, κερδίσας, ἴσως, τὴν συμπάθειαν τοῦ Πορθμέως, καὶ ὑπερηθῆσας διὰ τοῦ ἀκατίου του τὰ ὕδατα, τὰ χωρίζοντα τὴν ζωὴν, ἀπὸ τὴν χώραν τῶν ψυχῶν, ἐνεδρεύεται, φαίνεται, ἀκόμη τὴν Μυθολογικὴν ἐποχὴν.

Καὶ ἂν ὁ Χριστιανισμὸς ἐρρίψῃ φῶς ἅπλαιον, ἐπὶ τῶν μυστηρίων τοῦ τάφου καὶ τῆς πέραν αὐτοῦ ζωῆς, εἶναι τόσον τυφλὸς, ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴν καὶ Ἐπιστημονικὴν του ἐπαρσιν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ ἀντιληθῇ.

Ποία ἠθικὴ δύναμις ὑπάρχει;

Τῇ ἀληθείᾳ καθίσταται ἀκατανόητος ὁ Ρ. Μπράιτ, ὁμιλῶν, περὶ ἠθικῆς δυνάμεως ἀπορροούσης, ἐκ τοῦ ἐξαγνισμού τῆς ὑπάρξεως, μετὰ τὴν δοκιμασίαν, ἣν αὐτὴ ὑπέστη ἐν τῇ ζωῇ. Πρέπει νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι ἡμεῖς, τοῦλάχιστον, ἀρκετὰ ἀμβλυωπούμεν, διὰ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ λαμβάνοντα χώραν ἐξαγνισμένων ὑπαρξεων, κατόπιν τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς.

Ποία ἠθικὴ ὑπάρχει καὶ τίς ἐξαγνισμὸς διενεργεῖται; Ποίαν δὲ σχέσιν πρὸς αὐτὰ ἔχει ἡ ἐν τῇ ζωῇ δοκιμασία;

Ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, ὅτι ἡ ἠθικὴ δύναμις, μακρὰν τῆς δικαιοσύνης, τῆς διεπούσης τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι οὐδεὶς ἐξαγνισμὸς δύναται νὰ γείνη διὰ τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον, οὔτε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὔτε καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ τοιοῦτῳ, καὶ ὅτι καμμία δοκιμασία ἐν τῇ ζωῇ, ὅσον καὶ ἂν εἶναι σκληρὰ, βαρεῖα καὶ μακροχρόνιος, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς νόμισμα καὶ ἀνταλλακτικὴ ἀξία, πρὸς ἐξαγοράν τοῦ ἐξαγνισμού τῶν ρυπαρῶν ψυχῶν μας.

Ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ρ. Μπράιτ, πρέπει νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μόνου ἱκανοῦ νὰ καθαρῇ τοὺς μετὰ πίστεως ἀποδεχομένους τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὴν θύραν, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μακαριότητα.

Καὶ τὰ δύο δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀληθῆ. Ἡ τὸ σύστημα τοῦ Ρ. Μπράιτ εἶναι ἓνας κυκεὼν, καὶ τίποτε περισσώτερον, ἢ τὸ Χριστιανικὸν οἰκοδόμημα εἶναι μία ἀπλὴ οὐτοπία καὶ χίμαιρα. Νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο δὲν δύνανται ἐφ' ὅσον ἀλληλοσυγκρούονται.

Ἀφ' ἡμεῶν τὴν δικαίαν κρίσιν, εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἄπ' ἰσχύος φαντάσματα :

Τὰ προηγούμενα πέντε ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεθέσαμεν τὰς ἀντιλήψεις μας καὶ εἰς συντάξιν τὰ ὅρια ἐν οἷς περιστρέφεται τὸ σύστημα τοῦ Ρ. Μπράντ, διαφέροντος πρὸς ὅλα τὰ μέχρι σήμερον υπάρχοντα, «διότι διὰ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἢ ὑπερτάτη ἠθικὴ ἔννοια, τὸ Θεὸν ἐδημιούργει κόσμον καὶ ἄνθρωπον, ἐνῶ κατὰ τὸν Ρ. Μπράντ ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ τὴν ὑπερτάτην ἠθικὴν δύναμιν».

Θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν φιλόσοφον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καινοφανοῦς ταύτης θεωρίας του ἐπιφυλλασόμενοι νὰ ἐκφέρωμεν καὶ τὰς ἰδικὰς μας κρίσεις.

Ὁ Ρ. Μπράντ ὑποστηρίζει εἰς τὸ σύγγραμμά του, ὅτι υπάρχουν φάσματα καὶ μᾶς παρθεῖται σείραν ἐπεισοδίων δι' ὧν πειράται νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῶν.

Διὰ τῆς τένας του ἀνασκάπτει τοὺς τάφους ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὅσα τῶν κεκοιμημένων καὶ δι' ἀκατάληπτον δυνάμειν ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀψύχων καὶ λευκαζόντων αὐτῶν σωρῶν τὴν νεφελώδη καὶ ἀσύλληπτον σκιάν τῆς Μίς Μπράουν, τὴν ὁποίαν ἀνιστᾷ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ρίπτει εἰς τὸ μέσον τῶν ζώντων, εἰς αὐτὸν τὸν οἶκον τῆς !

Ἡ Μίς Ντόρις Μπράουν κατὰ τὴν δεδαίωσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς Λώρας ἐφώνησεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, πρὸ παντὸς δὲ τὰς πρωτῆς, μεταμεσονυκτίους ὥρας ἐπικαλουμένη εἰς βοήθειαν ἀπὸ τοῦ σημείου τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἐπομένῃ τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ντόρις εἶχον ἀποσύρει τὰ οἰκτρά ὑπολείματα τῆς.

Ἡ Λώρα ἤκουεν εὐκρινῶς.

«Βοήθεια.. Βοήθεια... Ἔρχεται.. Ὡχ.. Πάει.. Πάει...»

Ὁ Ρ. Μπράντ δέχεται ὡς πραγματικὰς τὰς φωνὰς αὐτὰς καὶ δίδει μίαν ἐξήγησιν ὅτι: «ἡ αὐτοκτονία, ὁ βιαίος θάνατος τῆς Ντόρις, κατὰ τὴν τραγικὴν νύκτα τοῦ τέλους τῆς, προεκάλεσε τοιοῦτον σπαραγμὸν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὅτε αὕτη ἔλαβεν ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου τελευτῆς τῆς ζωῆς τοῦ φέροντος αὐτὴν φθαρτοῦ σώματος, μίαν μερίστην ἐντύπωσιν. Καὶ ἡ ἐντύπωσις αὕτη, καίτοι ἀποχωρισθεῖσα τοῦ ὕλικου περιβλήματος τῆς ζωῆς συνεχράται αὐτὴν ἀκόμῃ ἐκεῖ περιπλανωμένην εἰς τὸν τόπον τῆς τραγωδίας καὶ ἀδυνατοῦσαν ν' ἀποβάλῃ τελικῶς τὸν σύνδεσμόν τῆς μετὰ τῶν φθαρτῶν ὑπολειμμάτων τῆς νεκρᾶς».

Ἀλλὰ δὲν θυγάμεθα ἐξ αὐτῶν τῶν περιστατικῶν τῆς αὐτοκτονίας νὰ διαμεισθηθώμεν τὰς διαβεβαιώσεις τῆς Λώρας, ὅτι ἤκουεν εὐκρινῶς τὰ ἐπιφωνήματα ἐκεῖνα. Διότι ὅταν μία κόρη ρίπτεται μετὰ τῶν τροχῶν τοῦ ἑξπρές καὶ τὸ σῶμα τῆς παραχρῆμα πολτοποιεῖται ὀλίγα δευρόντα τεμάχια ἐνδυμάτων καὶ σαρκὸς καὶ κόμης ἀνευρίσκονται ὡς λείψανα τοῦ ἀνθρώπου, ποῦτος καιρὸς ὑπολείπεται εἰς τὴν αὐτοχειρὰ διὰ νὰ φωνάξῃ «Βοήθεια κ.λ.π.», ἐπὶ τὰς δολιχόφρονες λέξεις καθ' ἣν στιγμὴν ἐντὸς δευτερολέπτου ἡ ζωὴ τῆς μετεβλήθη εἰς ἄμορρον μᾶζαν θανάτου ;

Ποῦ εὕρε τὸν χρόνον διὰ νὰ συσπᾷ τὰ χεῖλη τῆς καὶ νὰ φωνάξῃ ἡ ἀτυχὴς Ντόρις ; Ποία δὲ ψυχικὴ ἐντύπωσις εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῇ ὑπὸ τὴν μακρομένην λαμπετὸν τῶν τροχῶν ἐνός θηριώδους ἑξπρές ;

Ἀλλὰ μήπως ἡ Ντόρις μόνον ἀνεκάλυψε τὸ ἀποτρόπαιον μέσον τῆς αὐτοκτονίας ἢ μόνον αὕτη ἐδοκίμασε σκληρὸν καὶ βίαιον θάνατον, ὥστε αἱ παραχρῆμα ἐντυπώσεις νὰ κρατοῦν αἰχμάλωτον τὴν δυστυχῆ ψυχὴν, ἥτις καίτοι ἀπελευθερωθεῖσα τοῦ σαρκίνου περιβλήματος τῆς φυλικῆς τῆς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς τραγωδίας καὶ ν' ἀποβάλῃ τελικῶς τὸν σύνδεσμόν τῆς μετὰ τῶν φθαρτῶν ὑπολειμμάτων τοῦ σώματος ;

ΑΝΕΥ ΤΙΤΛΟΥ

Ἡ αἰτία τῆ σημερινῆς κοινωνικῆς καταπίεσις καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐκλύσεως εἶνε βεβαίως ἡ ἐπικρατοῦσα, εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον χωριστὰ, διαφθορά καὶ ἁμαρτία. Ὡστε εἶνε ἀδύνατος ἡ πραγματικὴ καὶ δάσιμος ἀνόρθωσις τῆς τε κοινωνίας καὶ οἰκογενείας, ἐκτὸς ἐὰν τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν ἄτομα—ἡ τοῦλάχιστον μέγα μέρος αὐτῶν—ἀνορθωθῶσι καὶ ἀνταρρωθῶσι.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀποτείνεται πρὸς τὰς ομάδας ταύτας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρὸς ἕκαστον ἄνθρωπον ἀτομικῶς καὶ καλεῖ αὐτὸν εἰς μετάνοιαν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ εἰς πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν.

— — —

Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος πλείστων ἀνθρώπων δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς παράστασιν θεατρικὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν ἡθοποιῶν ὑποκρίνεται ἴδιόν τι πρόσωπον, πολλάκις μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀλλ' ἐρχεται τὸ τέλος τῆς παραστάσεως—ὁ θάνατος—μετὰ τὸν ὁποῖον οἱ ὑποκριταὶ ἐκδύονται τὰς ἄλλοτρίας στολὰς καὶ ἐμφανίζονται εἰς τοὺς γνωρίμους αὐτῶν, οὐχὶ ὥς ἐφάνινον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὅποιοι πραγματικῶς εἶνε.

— — —

Ἐνας πλούσιος Κινέζος διήρχετο ποτὲ τὰς ὁδοὺς τοῦ Πεκίνου, περιβεβλημένος τὸν πλοῦσιον ἐκ μετὰξῆς ἱματισμὸν τοῦ καὶ φορῶν ὥρατα κοσμήματα φέραντα μεγάλους ἀδάμαντας. Τὸν συνήντησε κάποιος πτωχὸς συμπολίτης τοῦ καὶ σταθεὶς, κατὰ πρῶτον πορευτήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ πολυτίμη αὐτοῦ κοσμήματα καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ τὸν προσκυνῇ εὐχαριστῶν αὐτὸν διὰ τοὺς ἀδάμαντας.

— Ἀλλὰ δὲν σοὺ εὐχαρίσῃ τοὺς ἀδάμαντάς μου, τῇ λέγει ὁ πλούσιος.

— Ὅχι, ἀποκρίνεται ὁ πτωχός, ἀλλὰ μοῦ ἐπέτρεψας νὰ τοὺς ἴδω, καὶ αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἀπόλαυσις τῶν ἀδαμάντων, διότι οὔτε πρὸς τροφήν εἶνε χρήσιμοι, οὔτε ὁσμὴν τινα ἀναδίδουν.

Τσιουτσιτροπικῶς καὶ οἱ δύο τοὺς εἶδαμεν, ἀλλὰ διαφέρομεν, καθόσον σὺ μὲν φέρεις τὸ ἔθρος αὐτῶν καὶ συνεχῶς ἔχεις τὴν φροντίδα νὰ τοὺς φυλλάτῃς μὴ τυχὸν κλαπῶσιν, ἐνθ' ἐγὼ εἶμαι ἀπηλαγμένος ἀπὸ ἀμφοτέρω αὐτὰ τὰ κακὰ.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ πλούσιος, εἶνε πηγὴ εὐχαριστήσεων ἐφόσον ὁ κατέχων αὐτὸν τὸν χρησιμοποιοῖ διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ νομίμους ἀνάγκας καὶ διὰ νὰ καθιστᾷ εὐτυχεῖς τοὺς περὶ αὐτὸν. Πέραν τῶν δύο τούτων χρήσεων, προσεγγεῖ, φόβους, φροντίδας ἀνησυχίας καὶ πολλάκις δυστυχίας.

— — —

Ὁ στολισμὸς μίας πόλεως εἶνε οἱ μεγάλοι ὄνδρες τῆς, διὰ δὲ τὸ σῶμα τὸ κάλλος, διὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσέβεια.

Τοὺς ἀληθινούς φίλους εὐλεῖε πάντοτε μετὰ προσοχῆς· καὶ εἶνε ὀλίγος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν. Μηδέποτε ἔχε φίλον τὸν μὴ φοβούμενον τὸν Θεόν, καὶ κυβερνώμενον πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀληθειῶν τῆς θρησκείας. Πρὸς τοὺς τοιούτους ἀληθινούς φίλους μόνον ἄνοιγε τὴν καρδίαν σου ἄνεν δισταγμοῦ.

Σπεῦδε πρὸς δοῦθε ἂν παντὸς ἔχοντος ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου, ἡ ἀγαθοεργία εἶνε ἡ λαμπροτέρα λατρεία τοῦ Θεοῦ

Γ. Σ. Ν.

ΤΟΥΡΚΟΣ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΙΑΝ "Ο ΕΛΛΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΟΥ,"

«Τὸ Τουρκικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν—γράφει ὁ διακεκριμένος Σαπχὴ βέης—εἶνε δύο ἔθνη τὰ ὅποια ἔχουν ἐπιδράσει πολὺ τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Ἡ νέα Ἑλλάς τὴν ταχέϊαν πρόσδον καὶ ἐξέλιξιν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ ἀνενίζωμεν μὲ ἐκτίμησην, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκπληξιν, τὴν ὀφείλει εἰς τρεῖς πηγὰς.

Πρώτη πηγὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἦντλησε καὶ ἀντλεῖ δυνάμεις τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶνε ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ ἐξοχὴς ἱστορία τοῦ θαυμαστοῦ πολιτισμοῦ τῆς, ἡ περίοδος ἐκείνη ἣτις ἐχρησίμευσεν ὡς μία θαυμασία καὶ ἀνεξάντλητος πηγὴ φωτὸς καὶ ζωῆς δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς τῆς σήμερον.

Δευτέρα πηγὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἦντλησε καὶ ἀντλεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δυνάμεις διὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόσδον του εἶνε ὁ πολιτισμὸς τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Βυζαντινῶν, αὐτὸς ὅστις ἔχει ἐπεκτείνει τὴν ἐπίδρασιν του μέχρι τῶν Σλαβῶν τῆς Ρωσίας, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ ὅρου Σινὰ καὶ μέχρι τῆς Αἰγύπτου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀρθόδοξος θρησκεία τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν πηγῶν δυνάμεως καὶ ζωῆς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἡ θρησκεία αὕτη εἶνε μᾶλλον ἐθνικὴ, ἔπαιξε δὲ ἓνα ρόλον εὐεργετικὸν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ρόλον μίᾳς σημαίας ἣτις ἐκάλει τῆς σκορπισμένης ψυχῆς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς.

Ἡ θρησκεία ἐκεῖ ἔπαιξε ἓνα θαυμασιόν ρόλον ζωῆς καὶ βράτσεως, εἰς ὃν ρόλον δὲν εἴδομεν νὰ θυνῇθῃ νὰ παύσῃ ἡ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ.

Ἀλλῃ πηγὴ ζωῆς καὶ δυνάμεως διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπῆρξαν καὶ εἶνε τὰ χρηματικὰ ἐμδόματα τῶν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου διεσπαρμένων τέκνων του.

Εἰς ἑκατὸ καὶ πλέον ἑκατομ. λίρας ὑπολογίζουσι οὐδέτεροι καὶ ἀμερόληπτοι παρατηρηταὶ τὸ ὅλκον ποσὸν τῶν ἐτησίων αὐτῶν ἐμδομάτων.

Ὁ Ἕλλην εἶνε ἀνθρωπὸς ὅστις ἀγαπᾷ, εἶνε ἰδεαλιστής. Ἡ ἀγωγή τὴν ὁποίαν ἔχει λάβει συντελέσεν ὥστε ἐλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος νὰ μένῃ εὐαίσθητον καὶ συμπαγές.

Ἐργάζεται, κινεῖται, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκαται, προσπαθεῖ, πάντοτε νὰ ἐξωραίσῃ τὸ

χωριό του.

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς Μεσογείου πρώτη εἰς τὸ ναυτικὸν ἐμπόριον ἔρχεται ἡ Ἀγγλία καὶ δευτέρα ἡ Ἑλλάς.

Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει πρόδηλον εἶνε ὅτι ἀπέναντί μας ἴσταται ἓνα ἔθνος μὲ πολὺ δυνατὸν ἥθικόν, ἔθνος νέον, ἓνας νέος ὁργανισμὸς, ὅστις δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ καθεὶς δυνατὴν καὶ καταστροφὴν καὶ ἔχει τὴν ἱκανότητα ἁμέσως νὰ τὴν ὑπερνικήσῃ καὶ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς ἐξ' αὐτῶν ὀλιγὺν δυναμένας νὰ προσέλθουν πληγὰς.

Τὸ ἔθνος λοιπὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐκτὸς αἰῶν εἶχεν ἀναλάβει ἀπέναντί μας καὶ δι-εξήγαγε τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας του, καὶ ἀπέναντί τοῦ ὁποῖου μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἀνελά-δομεν ἡμεῖς νὰ διεξαγάγωμεν τὸν ἰδικὸν μας ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας μας, ἀξίζει νὰ τύχῃ ὅλου τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς προσοχῆς μας ὅσον ἀφορᾷ τὰς ιδιότητάς του, αἵτινες συνετέ-λεσαν εἰς τὴν τόσον ταχέαν ἐξελίξιν του.

Ἐντέλει, ὁ Σαρμπὴ θέλει τονίζει ὅτι, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωθυπουργοῦ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἔχει πλέον φθάσει εἰς τὰ ἐθνικὰ του ὅρια καὶ ἀρκεῖται εἰς αὐτὰ εἶνε εὐλογως ἡ εἰλικρινὴς ἐπιθυμία τῶν Τούρκων νὰ ἴδουν εὐημεροῦντα τὸν Ἑλληνικὸν λα-ὸν εἰς τὰ ἐδάφη του. «Βάσις καὶ θεμέλιον τῆς Ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας, καταλήγει, εἶνε νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀσφαλείας ἐκτέρας τῶν δύο χωρῶν εἰς τὰ ἐθνικὰ τῆς ἐδάφει. Ὅταν αὐτὸ πραγματοποιηθῇ, τότε ὁ δύνανται οἱ δύο λαοί, τοὺς ὁποῖους ἐπὶ μα-κρὰν σειρὰν αἰῶν ἐχώρισαν διάφοροι παρεξηγήσεις, νὰ τείνουν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα, εἰς φιλικὴν καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν. Τὰ δύο παράλια τοῦ Αἰγαίου εἶνε τὰ σπῆτια δύο ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄξια καὶ προωρισμένα νὰ γίνουν φίλοι».

Α. Ψ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ ΠΟΛΛΗΣ δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Παγ-κητιοῦ συσσωματώσεως, ἥρχισεν ἐκδηλουμένη ζωηρῶς μετὰ τοῦ Ἑνωριακοῦ Κλήρου τῆς Κρήτης. Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ἑνωριακὸν Κλήρον τῆς Μεγαλονήσου εἰς ἑστώ καὶ τόσον ἀρ-γά, δὲν ἔσπευδον νὰ συσσωματωθῶσιν ἀποδεικνύοντες οὕτως ὅτι ἔχουσι ταξικὴν συνείδησιν, ὅτι δὲν εἶναι νεκροὶ ἐπαγγελματικῶς, ἀλλὰ περικλείουν ἐντὸς τῶν ψυχικῆν δύναμιν καὶ θέ-λησιν δυνάμεν ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅς ἐπρατταν πρῶτον καταδικάζουσιν αὐτοὺς δικαίως καὶ τελείως εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου.

ὍΤΑΝ ΟΛΑΙ Αἱ ΤΑΞΕΙΣ ΔΡΟΥΝ, ὅς ἦτο αὐτοκαταδίκη διὰ τὸν Ἑνωριακὸν Κλήρον ἡ μοιρολατρικὴ ἀπρῆξις, ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ μόνον διὰ νὰ ἀπαγγέλλῃ ὡς ἄλλος φωνο-γράφος εὐχὰς, αἵτινες οὕτω καὶ δὲν εἰσακούονται. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε θρησκεία ζωῆς καὶ δράσεως, ἀναδημιουργίας καὶ ἀνακαινίσεως. Οἱ λειτουργοὶ τῆς εἶνε κεκλημένοι νὰ

λαμβάνουν μέρος ως πρωτοπόροι τῆς δράσεως καὶ ἀναδημιουργίας αὐτῆς.

ΟΤΑΝ Ο ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ, ὁ καταλυτὴς αὐτὸς πάσης θρησκείας καὶ πρῶ-
τιστως τῆς Χριστιανικῆς, ὁ Ἀντίχριστος αὐτὸς τῆς Ἀποκαλύψεως, πᾶσι πλεῖα νὰ ὑψώῃ θρα-
σεῖαν τὴν κεφαλὴν παντοῦ, ποῖα εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τῶν λειτουργῶν τῆς Χριστιανικῆς θρησκεί-
ας; Εἶναι νὰ κοιμῶνται μοιραλατρικῶς, ἢ νὰ θεῶνται ἀπαθῶς τοὺς διαρπάζοντας τὴν ποιμνὴν
τῶν λόκων, ἢ νὰ ἀντίστασιν ἐν τάχει τὴν παντοπλίαν καὶ νὰ σπεύσων πρὸς ἐξαρτισμὸν
τῶν λόκων;

Η ΣΥΣΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΟΡ. ΚΑΗΡΟΥ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΣΚΟ-
ΠΟΝ ΕΧΕΙ. Δὲν ἔχει σκοπὸν ὕλιστικὸν—μισθοὺς καὶ πλουτισμὸν, διότι πιστεύει ὅτι ἡ
δράσις καὶ ἐργασία του διὰ τοὺς ἄλλους, ὅλ' ἀμὲν αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, νὰ φροντίσουν διὰ
τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειάν του ὡς θεῖγμα εὐγνωμοσύνης καὶ ὀφειλῆς πρὸς αὐτὸν.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΕΝΟΡ. ΚΑΗΡΟΥ ΘΑ ΕΙΝΕ ΜΕΓΙΣΤΗ καὶ βαρύνουσα.
ἔαν εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίοδον, οὐ μόνον τῆς ἰδιαίτερας κοινωνίας, ἀλλὰ τοῦ κόσμου
ὅλου, δὲν κατέλθῃ εἰς τὸ πεδίου τῆς δράσεως, ἐπιδιώκων νὰ πραγματοποιηθῇ ὅ, τι [διαρκῶς
εὐχεται, ἤτοι, ἡ παγκόσμιος εἰρήνη, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλαι ὁργανώσεις ἐπιδιώκουν.

ΕΝΟΡΙΑΚΕ ΚΑΗΡΕ, συσσωματωθήτι καὶ δράσι. Ἐπίστη ὁ καιρὸς.

ΠΟΣΟΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΘΑ ΩΜΙΛΟΥΝ διὰ τὸν Ἐνορ. Κληρὸν τῆς Κρή-
της, ἔαν οὗτος ᾔτο ἀληθῶς συσσωματωμένος! Δὲν θὰ ἤκουεν εἰρωνεῖται, διότι εἰρωνεῖα φο-
βεῖται εἶναι ὅσα εἶπεν ὁ τίσις Γεν. Διοικητῆς τῆς Κρήτης πρὸς τοὺς Ἱερεῖς Ἡρακλείου πρὸ
ἡμερῶν. Ὅλ' ἀμὲν ἐν καιρῷ! περὶ ἐπεκτάσεως ἐν Κρήτῃ τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου! Ὅτι ἡ
θέσις τῶν ἐφημερίων τῆς Κρήτης εἶναι πλεονεκτικαὶ ἐναντὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ λοιποῦ Κρά-
τους!! Θεομένου ὅτι εἰς τὰ τοπικὰ συμβούλια μετέχει ἀντιπρόσωπος αὐτῶν. Μὰ ἀκριβῶς
αὐτὸ εἶναι μοναδικὴ εἰρωνεῖα τὴν ὁποίαν καμμία ἄλλη τάξις δὲν θὰ ἡνείκετο. Τί θέλει καὶ τί
δύναται νὰ ὠρελῇ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Ἱερέων εἰς τὰ τοπικὰ συμβούλια, ὅταν οὔτε μίαν
πεντάραν δὲν δύναται νὰ δώσῃ καὶ ὠρελῇ ἐκείνους τοῦ ἀντιπροσωπεύει; Ἐτοί ξεγελάται
μία τάξις μὴ ὁργανωμένη καὶ μὴ συσσωματωμένη! Μὲ ἕνα τιτλίσκον ἱκανοποιεῖται!